

His Honey

他的蜜

เลือก (มาก) นึก
รักซะให้ขี้ด

เขียนสื่อจั่ว (千十九) เขียน
เอน์ตูนเจิบ เป้า
kanapy ภาพ

คำนำ

หลังนำเสนอนิยายรักมาหลากหลายรูปแบบ ครั้งนี้เอเวอร์วายขอพานักอ่านทุกท่านมาลิ้มชิมรสชาติใหม่ๆ ผ่านผลงานของนักเขียน 'เขียนสื่อจิว' ที่จะมาเล่าเรื่องราวความรักของสองชายหนุ่มที่ใช้ชีวิตแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

สำหรับ 'อวีจื่อเหียน' ทนายระดับสูงอนาคตไกลแห่งสำนักงานกฎหมายฟางต้า การเลือกคบหาใครสักคนที่หน้าตานั่นเป็นเรื่องปกติ เขาหล่อเหลาสมบูรณ์แบบ แม้มีนิสัยเย่อหยิ่งก็ยังมีคนเข้าหามากมาย เขามีจุดมุ่งหมายในชีวิตชัดเจน ขณะเดียวกันก็ปรารถนาจะมีความรักที่ร้อนแรงและบริสุทธิ์ ส่วน 'เซียวอ้อจื่อ' นั้นรูปลักษณ์ภายนอกแสนธรรมดา ทว่าภูมิหลังของเขากลับเป็นนักข่าวสงครามผู้มีสายตากว้างไกล เขาไม่มีความปรารถนาอื่นใดในเรื่องความรักเป็นพิเศษ เพียงอยากที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ ตีมันไว้อย่างเต็มที่ และนอนกับคนที่รักที่สุดเท่านั้น ทว่าการนัดดูตัวกันของพวกเขาทั้งคู่กลับจบลงไม่สวยเสียเลย

การเจอกันครั้งแรกอันไม่น่าประทับใจของชายหนุ่มผู้เลือกคบคนจากหน้าตา กับชายหนุ่มที่ซ่อนเนื้อแท้ที่เปล่งประกายราวกับท้องฟ้าพร่างดาวไว้ภายใต้รูปลักษณ์ธรรมดาจะนำพาพวกเขาให้ลงเอยกันได้อย่างไร จะบริสุทธิ์และร้อนแรงขนาดไหน มาร่วมติดตามบทเริ่มต้นจนถึงบทสรุปความรักของพวกเขาได้ใน 'His Honey เลือก (มาก) รักซะให้เซ็ด' กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* เชี่ยวอี้จื่อ

อดีตนักข่าวสงครามในตะวันออกกลาง รูปลักษณ์ภายนอกธรรมดา แต่เป็นคนมีเสน่ห์โดดเด่น มีอารมณ์ขัน ทั้งยังมีความสามารถและมุมมองความคิดกว้างไกลอย่างน่าประทับใจ

* อวี๋จื่อเหียน

ทนายความระดับสูงแห่งสำนักงานกฎหมายฟางต้า ผู้หล่อเหลามากความสามารถ ดุสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ เป็นคนเย่อหยิ่งอย่างยิ่ง มักมองคนที่หน้าตาและเลือกคบคนที่ผลประโยชน์

* คุณป้าพาน

คุณป้าพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูอวี๋จื่อเหียนมาตั้งแต่เด็ก สนิทกับคุณป้ามาย

* คุณป้ามาย

คุณป้าเพื่อนบ้านที่ดูแลเชียวอี้จื่อมาตั้งแต่เด็ก สนิทกับคุณป้าพาน

* นานาจิ่ง

ผู้ช่วยของอวี๋จื่อเหียน เป็นคนสนิทที่อวี๋จื่อเหียนไว้วางใจ หลานชายของหุ้นส่วนอาวุโสในสำนักงานกฎหมายฟางต้า

* เนี่ยซังหนิง

รักแรกของอวี๋จื่อเหียนน ภายนอกดูสุภาพอ่อนโยน
วางตัวดี เป็นคนมีความทะเยอทะยานสูง

* ถังห้วนเจิง

ลูกสาวของตระกูลเศรษฐีเก่าแก่ในชุมชนชาวจีนที่นิวยอร์ก
เพื่อนสนิทของเซียวอู๋จื่อ เป็นคนตรงไปตรงมาและ
ร่าเริง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่ต่างจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรงในภาวะสงคราม
มีการกล่าวถึงเลือดและสภาพศพ การข่มขืน การฆ่าตัวตาย
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การใช้ถ้อยคำเหยียดหยาม
อาการป่วยทางจิต บาดแผลทางใจในวัยเด็ก

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

ตอนที่สายตาของเซียวอู้อือหยุดที่นาฬิกาปาเด็ก ฟิลิปป์* บนข้อมือของอู้อือเห็นย่น เขาก็รู้แล้วว่านัดบอดครั้งนี้ล้มไม่เป็นท่า

คุณป้ามาย่เพื่อนบ้านเก่าแก่ของเขาแนะนำอู้อือเห็นย่นไว้แบบนี้ 'ทำงานสำนักงานกฎหมาย 996** อายุสามสิบกว่าๆ เป็นคนซื่อสัตย์มาก'

คุณป้ามาย่เองก็ได้รับการแนะนำมาจากคุณป้าพานซึ่งเป็นเพื่อนร่วมกลุ่มแอโรบิกกลางแจ้งมาอีกที คุณป้าพานบอกว่าเขาเป็นหลานชายของเธอเป็นคนนิสัยดีเยี่ยม แต่ล้มเหลวเรื่องความรัก ตอนนี้นักกฎหมายการสมรสเท่าเทียมก็ผ่านแล้วเลยอยากจะหาคนดีๆ สักคนมาอยู่กับเขา

ในเมื่อเพื่อนบ้านอาวุโสเอ่ยปากแนะนำ เซียวอู้อือก็พูดไม่ออก อีกทั้งตัวเขาเองก็อยากจะมีใครสักคนเหมือนกันจึงได้ตอบตกลงไป

วันนี้เขาแต่งตัวออกจากบ้านมาอย่างดี ใครๆ ก็รู้ว่าความประทับใจแรกนั้นสำคัญ

พวกเขาไม่ได้เพิ่มเพื่อนกันบนบัญชีโซเชียลมีเดีย เป็นการนำพาของคุณป้าผู้กระตือรือร้นทั้งสองล้วนๆ ดังนั้นพวกเขาจึงตกลงจะพบกันที่ร้านกาแฟ

* ปาเด็ก ฟิลิปป์ (Patek Philippe) คือแบรนด์นาฬิกาสุดหรูชื่อดังระดับโลกจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1893 โดยแอนโทนี ปาเด็ก (Antoni Patek) และเอเดรียน ฟิลิปป์ (Adrien Philippe) เป็นแบรนด์ที่มีสถิติการประมูลนาฬิกาข้อมือที่แพงที่สุดในโลก

** 996 คือระบบการทำงานแบบหนึ่งในประเทศจีนที่ให้ทำงานตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงสามทุ่ม เป็นเวลาหกวันต่อสัปดาห์ซึ่งถือเป็นการทำงานที่หนักโหม

ใกล้กับเขตชุมชนที่เขียวอ้อจ้ออาศัยอยู่

เขียวอ้อจ้อสังเกตเห็นอีกฝ่ายทันทีที่ผลักประตูเข้าไป

อว้จ้อเหนียนสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว เพราะนั่งอยู่และมีโต๊ะบังทำให้มองเห็น

ไม่ชัดว่าอีกฝ่ายใส่กางเกงสีอะไร

แต่ว่าคนคนนี้เป็นคนดูตามากเพราะหน้าตาที่หล่อเหลา โครงหน้าชัดเจน
จมูกโด่ง แวตตาล้าลึก ต้องเป็นคนที่ไม่ธรรมดาแน่นอน

อีกฝ่ายก็สังเกตเห็นเขียวอ้อจ้อแล้วเช่นกันจึงมองมาทางนี้

"สวัสดี ฉันคือเขียวอ้อจ้อ" เขียวอ้อจ้อเดินเข้าไปทักทายเขา

"สวัสดี ผมอว้จ้อเหนียน" อว้จ้อเหนียนยื่นมือออกมา

ด้วยเหตุนี้เขียวอ้อจ้อจึงสังเกตเห็นปาเต็ก ฟลิปปีนข้อมือของเขา

เมื่อตระหนักได้ว่าการจับมือทักทายนั้นเป็นทางการเกินไป อว้จ้อเหนียน
ก็พูดว่า "ติดมาจากที่ทำงานนะ ขอโทษที"

เขียวอ้อจ้อส่ายหน้า จับมืออย่างเป็นมิตรกับอีกฝ่าย "ไม่เป็นไร"

เขียวอ้อจ้องนั่งลง พอได้มองใกล้ๆ ก็แน่ใจแล้วว่าเสื้อเชิ้ตสีขาวบนตัว
อว้จ้อเหนียนนั้นແພງหุ่ ฉะนั้นแม้จะไม่บางหรืออ้วย แขนวไหลก็พอดี ดูสวมใส่
สบายและมีรสนิยม

"คุณจะดื่มอะไร เดี๋ยวผมไปสั่งให้" อว้จ้อเหนียนถามเขียวอ้อจ้อ

เขียวอ้อจ้อหันไปมองเมนูเครื่องดื่มสี่สันสดใสที่แขวนอยู่บนผนัง "อเมริกาโน
แก้วกลางก็แล้วกัน"

"โอเค" อว้จ้อเหนียนลุกขึ้น

เขาสวมกางเกงขายาวสีกรมท่าทรงหลวมแต่ไม่ได้หลวมโพก ช่วยเน้น
ความยาวจากเอวถึงข้อเท้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ

คุณสมบัติขนาดนี้ ไม่จำเป็นต้องหาคุ้ผ่านการนัดบอดเลยจริงๆ

ตรงเคาน์เตอร์สั่งเครื่องดื่มมีคนไม่เยอะ ไม่นานอว้จ้อเหนียนก็กลับมา
พร้อมกับเครื่องดื่มสองแก้ว โดยเขาสั่งกาแฟดำหนึ่งแก้ว

อว้จ้อเหนียนดื่มกาแฟไปอีกหนึ่งแก้วลง ก่อนจะพูดกับเขียวอ้อจ้ออย่าง
ตรงไปตรงมา "คุณเขียว บ้าพานที่แนะนำให้พวกเรามาเจอกันเป็นผู้ใหญ่ที่ผม

เคอะพมาก คุณป้ามักจะกังวลเกี่ยวกับเรื่องความรักของผมตลอด ฉะนั้นผมอยากให้คุณช่วยหน่อย เดือนนี้มาเจอกันสี่ครั้ง แล้วคุณค่อยไปบอกคุณป้าว่าพวกเราเข้ากันไม่ได้ ระบายหน่อยจะได้ไหม"

แม้แต่เสียงของหนุ่มหล่อก็ยังมีส่วนดึงดูด น้ำเสียงสุภาพอ่อนโยน แต่ไม่สามารถปิดกั้นความจริงได้อย่างหนึ่ง...หลังจากได้คุยกันไม่กี่นาทีเขาก็ตัดสินใจได้เลยว่าอีกฝ่ายไม่ได้สนใจตัวเอง

เชียวอ้อจื่อครุ่นคิดถึงข้อสรุปที่น่าเศร้านี้อยู่ในใจเพียงลำพัง ในหัวคิดวาก็ดีเหมือนกัน ช่วงนี้ก็ได้ยุ่งอะไร ได้เจอกับหนุ่มหล่อสักหน่อย เจริญตาเจริญใจดี

เขาไม่ขัดข้อง ตอบตกลงว่า "ได้"

ทั้งสองคนแลกวีแชต* กัน

ตอนที่ออกจากร้านกาแฟอวีจื่อเหียนเพ็งจิบกาแฟไปเพียงคำเดียวเท่านั้น

เมื่อมาถึงหน้าร้านเชียวอ้อจื่อที่อดสงสัยไม่ได้จึงเอ่ยถาม "คุณอวี ขอเสียมารยาทถามหน่อยเถอะ ทำไมถึงคิดว่าพวกเราไปด้วยกันไม่ได้ล่ะ"

ในเมื่อไปด้วยกันไม่ได้ หมดอายุก็ไม่กลัวน้ำร้อน**

อวีจื่อเหียนอึ้งไปเล็กน้อย เขาคงไม่คิดว่าจะมีใครกล้าถามตรงๆ แบบนี้ ทว่าเขาก็ไม่หลบเลี่ยง "หน้าตาของคุณ...ไม่ได้อยู่ในขอบเขตการพิจารณาของผม"

"อ้อ" เชียวอ้อจื่อมีท่าที่เข้าใจ

ว้าว โดนลูกนี้เข้าไปหน้าชาไปเลย แต่เขาเป็นฝ่ายถามก่อน เจ็บก็ต้องทน

"ฉันท้าใจแล้ว" เชียวอ้อจื่อพูดพลางกล่าวลาอวีจื่อเหียน "งั้นฉันจะรอข้อความนัดจากนาย"

"โอเค" อวีจื่อเหียนพยักหน้า

* วีแชต (WeChat) คือแอปพลิเคชันสำหรับสนทนาและส่งข้อความซึ่งเป็นที่นิยมมากที่สุดในจีน

** หมดอายุไม่กลัวน้ำร้อน เป็นสำนวนหมายถึงคนที่สูญเสียทุกอย่างไปแล้วก็จะไม่เกรงกลัวภัยหรือปัญหาอีกต่อไป

เขตชุมชนที่เซียวอ้อซื้ออาศัยอยู่เคยเป็นศูนย์สวัสดิการของโรงงานซีอิว อาคารต่างๆ มีอายุเฉลี่ยประมาณยี่สิบปี เป็นอาคารที่มีแต่บันไดทั้งหมด เนื่องจากแผนพัฒนาเมืองพื้นที่นี้จึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของใจกลางเมือง แม้แต่บ้านเล็กๆ ที่เก่าและทรุดโทรมก็มีมูลค่าหลายล้าน

การนัดบอดกินเวลาแค่สิบกว่านาทีเท่านั้น เซียวอ้อตั้งใจเตร็ดเตร่อยู่ในละแวกใกล้เคียงก่อนที่จะกลับเขตชุมชน เขาเดินขึ้นบันไดไปยังหน้าประตูบ้านของตัวเอง ประตูเป็นบานเหล็กเลื่อนแบบเก่า เขาปลดล็อก ทันทีที่ตีประตู ก็รู้กันทั้งตึกว่าเขากลับมาแล้ว

"กลับมาแล้วหรอ" เสียงของคุณป้ามายที่อยู่อีกห้องตรงข้ามดังขึ้นก่อนที่จะเห็นเจ้าตัวเสียวอ้อ เธอเปิดประตูและถามอย่างตื่นเต้นอยู่ด้านหลังเขา

เซียวอ้อหันไปตอบพร้อมรอยยิ้ม "ครับ"

"ทำไมถึงกลับมาเร็วแบบนี้ เด็กๆ อย่างพวกเธอนะชอบไปร้านกาแฟนั่งคุยไปกินข้าวไปนี่...นี่ เป็นยังงัยบ้าง" ดวงตาของคุณป้ามายเป็นประกาย

"ก็ดีครับ พวกเราตั้งใจว่าจะทำความรู้จักกันให้มากขึ้น"

"โอ้โฮ เยี่ยมเลย! ตอนที่ฉันได้ยินอาพานแนะนำก็คิดว่าพวกเธอเหมาะสมกัน! มาๆ เข้ามาคุยกับฉัน เธอยังไม่ได้กินข้าวสินะ มากินที่บ้านฉันสิ เอะ ยังจะยืนอยู่ทำไมอีก เข้ามาสิ!"

เซียวอ้อติดตามทวนความกระตือรือร้นของคุณป้ามายไม่ไหว เขาจึงได้แต่เกาะๆ ทำทยอยแล้วเดินเข้าไป

ระหว่างนั้นเขาก็ถามคุณป้ามาย "คุณป้าแนะนำผมไปว่ายังงัยหรรครับ"

"หืม?" คุณป้ามายที่ทำนู่นทำนี่อยู่ในห้องครัวพูดขึ้นว่า "ก็เหมือนที่เธอบอกฉันก่อนหน้านี้แหละว่าเป็นแรงงานที่ถูกส่งไปต่างประเทศ ที่ไหนมีงานก็ต้องไป ฉันบอกกับอาพานแล้วว่าถึงงานจะหนัก แต่เธอก็ทนลำบากได้ รู้ประสา แถมยังส่งเงินมาให้ฉันทุกเทศกาล เร่ร้อนอยู่ข้างนอกตั้งสิบกว่าปี สุดท้ายก็ยอมกลับมาสักที"

เซียวอ้อซื้อ "..."

ตอนนั้นเขาเกร็งเรื่องขึ้นมาเพื่อไม่ให้คุณป้ามายเป็นกังวล เป็นไงละ

ที่นี้กรรมตามสนองแล้ว

พูดกันตามตรง คำว่า 'แรงงานที่ถูกส่งไปต่างประเทศ' ก็ไม่ผิดอะไร
แต่ในแง่ของวาทศิลป์ก็น่าจะแก้ไขคำพูดให้ดูดีกว่านี้หน่อย

"เออละ เธอไปล้างมือก่อน"

"ขอรับ!"

เซียวอู๋ฉือเข้ามาในห้องน้ำ เมื่อหันหน้าให้กระจกก็กะพริบตาแล้ว
ถอนหายใจ

ถ้อยคำอาจจะปรุงแต่งให้ดูดีได้ แต่ถ้าจะปรุงแต่งใบหน้าที่อยู่ในกระจก
ให้ดูดีได้นั้นคงเหนื่อยน่าดู เพราะตากแดดตากฝนหลายปีจนผิวหยาบกร้าน
หมองคล้ำ แม้แต่รอยคล้ำรอบดวงตาก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เซียวอู๋ฉือลูบคลำใบหน้า เขาพอใจกับรูปลักษณ์ของตัวเองก่อน
ออกจากบ้าน แต่ประเด็นคือเขาต่างกับอู๋จื่อเหียนมากเกินไป ตอนนี้ไม่ว่า
จะมองอย่างไรก็ขัดใจซะเหลือเกิน

เขามองเสื้อเชิ้ตของตัวเองอีกครั้ง แม้จะเพิ่งซื้อใหม่ แต่คุณภาพ
ก็ธรรมดาทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ตอนเขาอยู่ต่างประเทศก็ไม่ได้ใส่เสื้อผ้าดีๆ
เพียงแต่ตอนที่เก็บกระเป๋ากลับมา เขาให้ความสำคัญกับของจำเป็นทุกชิ้น
และเอกสารเป็นอันดับแรก เสื้อผ้าถูกเขาส่งมาทางไปรษณีย์ แต่ใครจะรู้ว่า
ผ่านไปครึ่งเดือนแล้วยังมาไม่ถึง พอโทรทางไกลไปยังที่ทำการไปรษณีย์
ในพื้นที่ อีกฝ่ายกลับบอกว่าของพวกนั้นสูญหายไปแล้ว

เฮ้อ เบาะแสต่างๆ พัวพันกันยุ่งเหยิงจนทำให้การนับถอยหลังครั้งแรกในชีวิต
ของเขาล้มเหลว ช่างน่าเศร้าจริงๆ

"อู๋ฉือ เสรีแล้วยัง ขาหมูตุ๋นซีอิ้วเสร็จแล้วนะ เธอมาลองชิมดู!"

กลิ่นหอมพุ่งลอยมาตามคำพูดนั้น เซียวอู๋ฉือหรีดตาลงสูดกลิ่นเบาๆ
หอมจึ้งเลย!

"มาแล้วครับๆ!" ช่างเออะ เวลาย้อนกลับไม่ได้ คิดมากไปก็เท่านั้น
ควรดูแลกระเพาะอาหารให้ดีก่อน

อวีจื่อเหนียนขับรถเบนซ์กลับไปอ่าวซิงเยวี่

อ่าวซิงเยวี่เป็นเขตชุมชนพื้นที่สีเขียวระดับไฮเอนด์ มีคนอยู่น้อย ความเป็นส่วนตัวสูง เงียบสงบจากเมืองที่พลุกพล่าน และมีการบริการที่เอาใจใส่ อาคารที่อวีจื่อเหนียนอาศัยอยู่มีหนึ่งยูนิตต่อชั้น พื้นที่มากกว่าสองร้อย ตารางเมตร สูงห้าเมตรจากพื้นถึงเพดาน หันหน้าไปทางทิศใต้ โถงกว้าง และสว่างโปร่ง

อวีจื่อเหนียนเดินเข้าไปข้างในหลังจากปลดล็อกประตูด้วยลายนิ้วมือ ที่ทำความสะอาดได้ทำความสะอาดอย่างพิถีพิถันแล้ว ในห้องมีกลิ่นไม้อ่อนๆ พื้นเงวับ ของตกแต่งแวววาว ไฟเซ็นเซอร์สว่างขึ้นอัตโนมัติในทุกที่ที่เขาไป เมื่อเดินมาถึงห้องนั่งเล่นก็มีภาพวาดสีน้ำมันขนาดสามคูณสี่เมตรบนผนังสูง ที่สะท้อนแสงไฟปรากฏอยู่ในดวงตาของเขา

ดอกซากุระในฤดูใบไม้ผลิสีชมพูเข้มและอ่อนกระจายตัวอย่างเป็นระเบียบ ดอกซากุระโบยบินอยู่ทั่วห้องฟ้าอย่างอ่อนช้อยพร่างพราย ไม่อีกทีก็ครึกโครม และก็ไม่มีเสียงเหงาจนเกินไป แผงด้วยความยินดีและมีชีวิตชีวา เปี่ยมด้วยพลังแห่งความงามที่กำลังเติบโตอย่างเต็มที่ มีสีสันแต่ไม่ฉูดฉาด เยียวยาสายตาและจิตใจได้เป็นอย่างดี

นี่เป็นของสะสมชิ้นล่าสุดที่เขาประมูลมาด้วยราคาสูงสุดในงาน

อวีจื่อเหนียนยืนขึ้นชมอยู่ครู่หนึ่ง ดูเวลาแล้วเข้าไปเปิดคอมพิวเตอร์ ในห้องเพื่อเลือกตอบอีเมลสำคัญ จากนั้นเมื่อเห็นว่าได้เวลาแล้วก็โทรไปหา คุณป้าพานซึ่งรับสายอย่างรวดเร็ว

"ป้าพาน พวกเราเพิ่งแยกกันครับ"

"จั้นเหรอ เป็นยังไงบ้าง"

"ก็ไม่เลวครับ พวกเราจะนัดเจอกันอีก" บอกตามตรงเขาลืมไปแล้ว ด้วยซ้ำว่าเชียวอวีจื่อเหนียนตาเป็นอย่างไร

"เยี่ยมไปเลย!" น้ำเสียงแห่งความยินดีของป้าพานถูกถ่ายทอดออกมา อย่างเต็มที่ เธอยังพูดอีกว่า "จื่อเหนียน คราวก่อนเธอไปเจอแค่ครึ่งสองครึ่ง ก็ไม่ไปต่อแล้ว ครั้งนี้เธอก็คอดทนหน่อยนะ มองข้อดีของอีกฝ่ายให้มาก ฉันเชื่อว่า

อีกไม่นานเธอจะต้องได้เจอเนื้อคู่แน่ๆ!"

"ได้ครับ คุณป้าวางใจเถอะ"

"ดีแล้ว พวกเธอคุยกันนานแบบนี้ น่าจะคุยถูกคอละสิ ป้าม่ายที่แนะนำเด็กคนนั้นกับบอกว่าเขารู้ประสาฟังพาได้ เธอคิดว่ายังไง"

อาจจะมั้ง...เขาไม่รู้ และไม่จำเป็นต้องรู้

อวีจื่อเหียนตอบคุณป้าพานด้วยรอยยิ้ม "ใช่ครับ ฟังพาได้ที่เดียว"

"ได้ยินว่าเขาทำงานที่เมืองนอกลำบากไม่น้อย ครึ่งหน้าเจอกันก็พยายามคิดถึงใจอีกฝ่ายให้มากหน่อยนะ"

"ครับ"

"วันไหนว่างๆ ก็มาเล่าให้ฉันฟังหน่อยนะ ฉันจะได้ให้คำแนะนำเพิ่ม"

"ไม่มีปัญหาครับ"

หลังจากวางหูอวีจื่อเหียนก็รีบย้อนถึงการนัดบอดอยู่ครู่หนึ่ง สิ่งที่เขาจำได้คือรอยด้านบนฝ่ามือของเขี้ยวซี่สีตอนที่พวกเขาจับมือกัน อีกอย่างก็คือกาแฟร้านนั้นรสชาติห่วยมาก

บทที่ 2

ในคลาสวีโอพีของฟิตเนสเซ็นเตอร์แห่งหนึ่งใจกลางย่านธุรกิจ
หน้าอกของเซียวอ้อจื่อกระเพื่อมขึ้นลง หลังจากนอนบริหารกล้ามเนื้ออก
บนม้านั่งครบหนึ่งเซตเขาก็หันไปพูดกับโค้ชว่า "มาทำอีกเซตเถอะ"

โค้ชตำซำซานยิ้มแล้วพูดว่า "วันนี้เพิ่มน้ำหนักตลอดเลยนะ"

"ก็แน่สิ ฉันอยากจะดูว่ามันจะเพิ่มการไหลเวียนของเลือด เร่งการผลิต
เซลล์ผิวอะไรแบบนั้นได้หรือเปล่า"

ตำซำซานรู้สึกขบขัน "ออกกำลังกายต้องค่อยเป็นค่อยไป จะใช้อารมณ์ไป
ทำไม" พูดพลางยื่นมือดึงเซียวอ้อจื่อให้ลุกขึ้น "คราวก่อนนายบอกว่าจะไป
นัดบอด ทางนั้นได้พูดอะไรหรือเปล่า"

เซียวอ้อจื่อซบเหงื่อด้วยผ้าขนหนู "สมกับที่เป็นทหารสอดแนมเก่า
ตายถูกฝัง"

ตำซำซานเคยเป็นสมาชิกของกลุ่มคุ้มกันก่อนที่จะเขาจะเกษียณอายุ เซียวอ้อจื่อ
เคยอยู่บนเรือกับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งเดือนเพราะเรื่องงานก็เลยสนิทกัน

"ทางนั้นเขาเป็นใคร ถึงทำให้นายกังวลเรื่องรูปลักษณ์ได้" ตำซำซาน
ตั้งเวลาพักสิบนาทิตบนนาฬิกาข้อมือ

เซียวอ้อจื่อเป่ปาก "ฟังดูเหมือนนายกำลังดูถูกฉันอยู่เลยนะ"

เมื่อก่อนเขาไม่เคยใส่ใจเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกจริงๆ แต่การวิพากษ์
วิจารณ์เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาที่ไม่ว่าใครในประเทศก็พูดนั้นทำให้เขาต้องคิดใหม่

อีกครั้ง บวกกับความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างเขากับอวีจื่อเหียน ไหนจะคำพูดที่ตรงไปตรงมาของอีกฝ่าย ทำให้เซียวอี่จื่อเกิดความสงสัยว่าควรจะดูแลใบหน้าของตัวเองให้ดีกว่านี้หรือเปล่า

"การดูดีขึ้นอย่างสมเหตุสมผล เช่น การกินอาหารที่ดีต่อสุขภาพ ออกกำลังกายเป็นประจำ และการพักผ่อนอย่างเพียงพอ ฉันเห็นด้วยกับวิธีพวกนี้มากกว่า แต่ถ้าอยากดิ่งต้นกล้าเพื่อให้โตเร็ว* ฉันว่ามันเกินไปหน่อย"

"เฮ้ย ทำไมประโยคที่ว่า 'ดิ่งต้นกล้าเพื่อให้โตเร็ว' ไม่ค่อยเข้าหูเลยแฮะ!" เซียวอี่จื่อปาผ้าขนหนูใส่ตัวซาน

"คุณนับอดของนายหล่อกันเลยหรอ เลย์รู้สิว่าต่างชั้นกัน?" การตัดสินใจของอดีตทหารสอดแนมนั้นแม่นยำมาก

เซียวอี่จื่อยอมรับ "ใช่"

เขาหันไปมองดูอาคารระฟ้าบนหน้าตึกที่สูงจากเพดานจรดพื้นแล้วลองถาม "ฟิตเนสของนายเปิดอยู่ในย่านศูนย์กลางการเงินมาหลายปีแล้วใช่ไหม นายเคยได้ยินคนที่ชื่อว่า 'อวีจื่อเหียน' ไหม"

ตัวซานที่กำลังดื่มชาจกไป ก่อนจะวางแก้วลง "นายไปนับอดกับ 'อวีจื่อเหียน' มาหรอ"

ดูจากเสื้อผ้าและพฤติกรรมของอวีจื่อเหียนแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ใช่พวกที่ทำงาน 996 ทั่วไป น่าจะเป็นคนสำคัญ เมื่อเซียวอี่จื่อเห็นปฏิกิริยาของตัวซานแบบนี้แล้วก็คิดในใจว่าใช่เลย

เซียวอี่จื่อพยักหน้า "เขาก็มาออกกำลังกายที่ฟิตเนสของนายด้วยหรอ"

"เปล่า ฟิตเนสของฉันถือว่าเป็นสถานที่ราคาถูกระดับของพวกเขาคงต้องไปที่ที่สูงกว่านี้ แต่พนักงานในสำนักงานกฎหมายของพวกเขาบางคนก็เป็นลูกค้าเก่าเรา เข้าๆ ออกๆ อยู่บ่อยๆ ฉันเองก็เคยได้ยินเกี่ยวกับนายอวีไม่น้อยเหมือนกัน"

เซียวอี่จื่อกลืนน้ำลาย "ไหนลองเล่ามาสิ"

* ดิ่งต้นกล้าเพื่อให้โตเร็ว เป็นสำนวน หมายถึงการกระทำที่เร่งรัดหรือบีบบังคับเพื่อให้ได้ผลลัพธ์เร็วขึ้น แต่แทนที่จะได้ผลดี กลับทำให้เกิดความเสียหายหรือผลกระทบที่ไม่คาดคิด

ต้าซานขมวดคิ้ว "เขาเป็นคู่न्दบอดของนาย แต่นายไม่รู้อะไรเลยหรอ" เชียวอ้อฉลอบจุมูก "ฉันกำลังสืบอยู่นี่ไง"

"สำนักงานกฎหมายฟางต้าที่เขาทำงานอยู่เป็นบริษัทกฎหมายข้ามชาติ ได้ยินว่าซับซ้อนมาก อวี้จื่อเหนียนเคยถูกลดตำแหน่งไปขยายสาขาที่เมืองระดับสองด้วย แต่สองปีต่อมาเขาไม่ใช่แค่กลับมานะ แต่ยังจัดการกับเพื่อนร่วมงานที่เคยทำให้เขาล้มเหลวได้สำเร็จ จากนั้นเขาก็ประสบความสำเร็จจนได้เป็นหุ้นส่วนของบริษัท ตอนนี้อยู่เหมือนว่าเขากำลังไต่เต้าขึ้นเป็นหุ้นส่วนอาวุโสละมั้ง ได้ยินมาว่าเขาหล่อมาก แต่เป็นคนคาดเดายาก แถมไม่ใช่คนดีอะไร"

เมื่อเห็นว่าเชียวอ้อฉลอบไม่ได้ตอบ ต้าซานก็พูดอย่างเป็นห่วง "นายจะคบกับเขาจริงหรอ"

"ฉันไม่ใช่คนตัดสินใจหรอกโอเคไหม เขาเห็นฉันครั้งแรกก็บอกว่าเราไปด้วยกันไม่ได้แล้ว ฉันแค่สงสัยว่าคนแบบนี้จะมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรหรือเปล่า"

เวลานี้นาฬิกาข้อมือของต้าซานก็ดังต๊ตๆ "ไปด้วยกันไม่ได้แล้วนายจะอยากรู้มากไปทำไม มาๆ พวกเรามาเทรนต่อ!"

กลางคืนตอนเข้านอนเชียวอ้อฉลอบลากร่างอันปวดร้าวจนนอนลงบนเตียง อีกหนึ่งเหตุผลที่เขาเพิ่มจำนวนเซ็ดการออกกำลังกายก็คืออาการนอนไม่หลับที่แย่ง นอกจากอายุที่มากขึ้นและปรับตัวกับเวลาที่ต่างกันอย่างแล้ว ฝันร้ายก็เป็นหนึ่งในตัวการหลักเหมือนกัน

เขาเคยเป็นนักข่าว และใช้เวลาครึ่งหนึ่งเดินทางไปมาระหว่างสนามรบตอนที่อยู่ต่างประเทศมาสิบกว่าปี

คว้นปิ่น เสียงร้องไห้ เลือด ความเจ็บปวด...ฉากที่ดูเหมือนจะก้าวผ่านไปได้แล้วปรากฏขึ้นในฝันหลังจากที่เขากลับบ้านเหมือนถูกผีไล่ตาม

เหตุผลที่เขาตกลงไปन्दบอดไว้ส่วระนี้โดยไม่ลังเล อาจเพราะต้องการค้นหาจุดมุ่งหมายใหม่ของชีวิตก็ได้

เชียวอ้อจื่อพิมพ์ "พรุ่งนี้ต้องไปตรวจที่โรงพยาบาลหน่อยแล้ว..."

วันต่อมาเชียวอ้อจื่อออกจากโรงพยาบาล เขารู้สึกว่าหมอคนนี้ตรวจเหมือนไม่ได้ตรวจ นอกจากยานอนหลับแบบเดิมๆ แล้วก็แค่ขอแนะนำทำนองว่าให้หาความสนุกในชีวิตเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจบ้าง

ในตอนนั้นเองเขาก็ได้รับข้อความจากอวีจื่อเหนียน

'เสาร์นี้ว่างไหม สะดวกมาเจอกันหน่อยไหม'

เชียวอ้อจื่อเลิกคิ้ว *ความสนุกมาแล้ว*

เช้าวันเสาร์ เชียวอ้อจื่อตื่นแต่เช้ามาแต่งตัวด้วยความระมัดระวังและพิถีพิถันกว่าตอนที่เจอกันครั้งแรก เพื่อเตรียมตัวสำหรับวันนี้เขายังมาสก์หน้ามาทั้งสัปดาห์อีกด้วย (ซื้อจากห้องไลฟ์สด แบรินด์ดัง ชื่อหนึ่งแถมหาคุ้มสุดๆ) เสื้อผ้าก็เลือกและเรียบเทียบอย่างเอาใจใส่ ทั้งยังรัดอย่างจริงจังในคืนก่อนหน้าเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีรอยยับแม้แต่รอยเดียว ผมงก็ถูกฉีดสเปรย์จัดแต่งทรงเรียบร้อย ล้มเหลวก็ไม่ใช่ไร สิ่งสำคัญคือคนเราเมื่อล้มแล้วต้องรู้จักลุกขึ้นมาใหม่!

สิบโมงเช้า เชียวอ้อจื่อเพิ่งจะเดินออกจากเขตชุมชนก็ถูกเงาของคนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามถนนดึงดูดความสนใจ

อวีจื่อเหนียนสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอมม่วงคู่กับกางเกงขายาวสีเบจ ด้านหลังเป็นรอยนวดเอสยูวีเทสลาสีดำ

เชียวอ้อจื่อเดินเข้าไปใกล้ แล้วก็พบว่าเสื้อตัวนั้นมีลวดลายซึ่งซับซ้อนยิ่งขั้น ถ้าไม่ระวังสีแบบนี้อาจจะทำให้ดูเหยหยหรือแกลไปเลย แต่กลับทำอะไรรู้จื่อเหนียนไม่ได้ มันเข้ากับหน้าตาและภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายอย่างลงตัว ทำให้ดูเหมือนคุณชายผู้สูงศักดิ์สง่างาม

เขาอยากบอกอวีจื่อเหนียนว่าสีนี้ชื่อเรียกที่เพราะมาก มันคือ...

โยวณารุ่ย* แต่พูดออกมาแล้วก็ดูเหมือนจะอวดรู้ไปหน่อย เชียวอ๊ฉฉิ่งได้แต่ยิ้มๆ "วันนี้นายดูสดใสมากเลย"

อว๊ฉฉิ่งเห็นยิ้ม "คุณก็ด้วย"

พูดจบทั้งสองคนก็ขึ้นรถ

"ขอบคุณที่ยอมไปเลือกเสื้อเป็นเพื่อนผม นิทรรศการภาพวาดอาทิติย์หน้าเป็นของศิลปินที่ผมชอบนะ ผมตั้งตาเคยมากเลย" อว๊ฉฉิ่งเห็นพูดอย่างสุภาพ

"ไม่ต้องเกรงใจ อัลมา วลาสซิสเป็นจิตรกรที่สื่อยอดมากจริงๆ ฉันก็ชอบเธอเหมือนกัน"

อว๊ฉฉิ่งเห็นหันไปมองเขาแล้วยิ้ม "ถ้าอย่างนั้นอาทิติย์หน้าเราไปนิทรรศการด้วยกันไหม"

เชียวอ๊ฉฉิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มเฮยว่า "ได้สิ"

"ถ้าคุณไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร" อว๊ฉฉิ่งเห็นสังเกตเห็นความลังเลของอีกฝ่าย เชียวอ๊ฉฉิ่งพูดต่อ "ไม่เป็นไร ฉันจัดเวลาหน่อยก็ได้แล้ว"

อันที่จริงเขาไม่ได้ลังเลเลยว่าจะมีเวลาหรือเปล่า

ระหว่างที่พวกเขาคุยกันก็มาถึงห้างสรรพสินค้าหรูแห่งหนึ่งในตัวเมือง อว๊ฉฉิ่งเห็นกับเชียวอ๊ฉฉิ่งเดินมาถึงร้านแบรนด์ดังแห่งหนึ่ง พนักงานขายเดินเข้ามาต้อนรับ "คุณชายทั้งสอง ยินดีต้อนรับครับ วันนี้ไม่ทราบว่าจะกำลังหาเสื้อผ้าแบบไหนอยู่หรือครับ"

"อาทิติย์หน้าผมจะไปร่วมงานนิทรรศการภาพวาดที่สำคัญมากครับ คุณมีอะไรแนะนำไหม"

เวลานี้เองผู้จัดการร้านก็เดินออกมาเฝ้าพร้อมรอยยิ้มว่า "คุณอว๊ฉฉิ่งมีสไตล์ของตัวเองอยู่เสมอก็อย่ารังแกเด็กใหม่ของพวกเราสิครับ ผมจะพาพวกคุณมาทางนี้ ผมเตรียมเสื้อผ้าที่คุณชอบไว้เรียบร้อยแล้วครับ" จากนั้นอีกฝ่ายจึงหันมาทางเชียวอ๊ฉฉิ่ง "สวัสดีครับ ไม่ทราบว่าผมต้องเรียกคุณว่า"

* โยวณารุ่ย คือสีเคลือบเซรามิกที่มีสีหลักเป็นสีม่วง โดยเซรามิกเมื่อถูกนำไปเผาแล้วอาจจะมีเฉดสีม่วงที่แตกต่างกันหรือมีการผสมผสานกับสีอื่นๆ เล็กน้อย ขึ้นอยู่กับพื้นผิวของชิ้นงานและกระบวนการเผา

อะไรดี"

เชียวอ้อฉ้ยตอบ "ผมแค่เชียวครับ"

"สวัสดีครับคุณเชียว คุณลองดูก่อนครับว่าชอบเสื้อผ้าแบบไหน แล้วค่อยลองสวมดูดีไหมครับ"

"ได้ครับ" เชียวอ้อฉ้ยตอบ

อวีจ้อเหียนหันมามองเขา "ใช่ ชอบแบบไหนก็ลองสวมดู" จากนั้นก็มองผู้จัดการร้าน "ถ้าคุณเชียวชอบเสื้อตัวไหนก็ช่วยจัดการให้เขาด้วยนะ"

"ได้ครับ"

อวีจ้อเหียนกับผู้จัดการร้านเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย จู่ๆ เชียวอ้อฉ้ยก็ตระหนักได้

อวีจ้อเหียนมาที่นี่ไม่ใช่เพราะเลือกเสื้อผ้าให้ตัวเอง แต่เลือกเสื้อผ้าให้เขามากกว่า

เชียวอ้อฉ้ยนึกถึงกาแฟดำที่อวีจ้อเหียนดื่มไปแค่อกเดียวแล้วก็ไม่ได้จะต้องอีกตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรก เขาจะไม่แตะสิ่งใดก็ตามที่ไม่ถูกใจ แต่ถ้าเขายืนกรานที่จะแตะต้องเขาก็จะทำในสิ่งที่เขาต้องการ

เชียวอ้อฉ้ยเกือบจะหลุดปาก

อวีจ้อเหียนเลือกเสื้อสองสามตัวสำหรับตัวเองอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด จากนั้นจึงหันไปหาเชียวอ้อฉ้ย

ผู้จัดการร้านเลือกสองสามตัวให้เชียวอ้อฉ้ย แล้วเชิญให้เขาไปลอง

เชียวอ้อฉ้ยที่เข้าไปในห้องลองเสื้อมองตัวเองในกระจกแล้วยิ้ม

Interesting!

นี่อาจจะเป็นความสนุกจริงๆ ก็ได้

เขาก็มองกระจกที่แท็กของตัวเองขณะเปลี่ยนเสื้อ รู้สึกสบายใจขึ้นมาทันที อย่างน้อยเขาก็ยังรักษารูปร่างเอาไว้ได้ และไม่ให้คนอื่นรู้สึกอึดอัดตา

เมื่อเชียวอ้อฉ้ยออกมาจากห้องลองเสื้อ ผู้จัดการร้านก็ชมยกใหญ่ "คุณเชียว คุณดูดีมากเลยครับ! ครั้งนี้ได้วัดหุ่นด้วย หล่อมากจริงๆ!" ผู้จัดการร้านชูนิ้วหัวแม่มือ

หล่อหรือไม่หล่อเชียวอ๊อรู้ดีแกใจ เขาหันไปมองอวีจ้อเหนียนที่ยิ้ม
พลางพยักหน้าน้อยๆ ดูเหมือนพึงพอใจ "เอาชุดนี้ใส่ดูให้คนอื่นเชียวด้วย"

"ได้ครับ"

เวลานี้เองเสียงโทรศัพท์มือถือของอวีจ้อเหนียนก็ดังขึ้น เขากล่าวขอโทษ
เชียวอ๊อ "ที่ทำงานโทรมา ผมออกไปรับแป๊บนะ"

เชียวอ๊อพยักหน้า

ผู้จัดการร้านเดินเข้ามาอีกครั้ง "คุณเชียวครับ คุณอวีเลือกชุดลาลองให้
คุณด้วย คุณจะลองไหมครับ"

เชียวอ๊อยิ้มกว้าง "ไม่ต้องลองแล้ว ใส่ดูเลยแล้วกันครับ"

ไม่ต้องถามว่าใครเป็นคนจ่ายทั้งหมดนี้ คำตอบคืออวีจ้อเหนียน

ผู้จัดการร้านเข้าใจแล้วรีบจัดการทันที

ระหว่างที่อวีจ้อเหนียนคุยเรื่องงานเชียวอ๊อก็เลือกเนกไทด้วยตัวเอง
เส้นหนึ่ง รูดบัตรจ่ายเงินเอง และขอให้พนักงานขายห่อให้ด้วย

การพบกันครั้งที่สองของพวกเขาจบลงเช่นนี้

อวีจ้อเหนียนมีประชุมด่วน เขาส่งเชียวอ๊อกลับไปเขตชุมชนและ
ไม่ลืมที่จะขอบคุณ "ขอบคุณที่วันนี้มาซื้อเสื้อเป็นเพื่อนผม"

เชียวอ๊อยิ้มตอบ "ฉันต่างหากที่ควรขอบใจนาย ใช้เงินนายตั้งเยอะ
ขนาดนี้"

เขาถูกระดากขึ้นไปที่เสื้อผ้าทั้งหมดแล้วพูดต่อว่า "รับมาก็ต้องให้ไป"
ก่อนจะล้วงกล่องเนกไทที่ห่ออย่างดีออกมาจากถุงกระดาก "นี่เป็นของตอบแทน
ของฉัน วันนี้ฉันสนุกมาก ขอขอบคุณนะ!"

อวีจ้อเหนียนไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะมาไม่นี้ เขารีบกล่องไว้ "ไม่ต้องเกรงใจ
ฉันเราค่อยคุยกันอาทิตย์หน้า?"

"โอเค"

อวีจ้อเหนียนกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์ก็หยิบเสื้อผ้าออกจากถุงกระดาก

แล้วแขวนไว้ในตู้เสื้อผ้าตรงโถงทางเดิน ซึ่งแม่บ้านจะเป็นคนรับผิดชอบทำความสะอาดเสื้อผ้าของเขา

สุดท้ายเขาก็เปิดของขวัญที่เซียวอจื้อให้ มันเป็นเนกไทเส้นหนึ่ง จะเรียกว่าเป็นสีน้ำตาลก็ไม่ใช่ สีดำก็ไม่เชิง มันไม่ใช่สีปกติและไม่ใช่สีที่ อวี้จื้อเหียนชอบสักนิด

รสนิยมทางสุนทรียะของอีกฝ่ายคงอยู่ในระดับนี้ เขาเองก็ไม่อาจฝัน อวี้จื้อเหียนนึกถึงตอนที่พวกเขาหักทลายกันวันนี้ สเปรย์จัดแต่งทรงผมของเซียวอจื้อนั้นมีกลิ่นเคมีแรงเกินไป พอดมก็รู้ทันทีว่าเป็นของคุณภาพทั่วไป เสื้อผ้าก็ดูตั้งใจแต่งให้เนียบ ทว่าในสายตาของอวี้จื้อเหียนมันคือการพยายามเอาใจคนอื่น แต่ก่อนแม้ว่าคุนดับอดของเขาจะพยายามเอาใจเขา แต่คนเหล่านั้นก็จะแต่งตัวให้ดูเป็นธรรมชาติและไม่สะกดตามากนัก คนอย่างเซียวอจื้อที่สามารถมองเห็นได้เพียงแค่แวบเดียวนี้ถือเป็นกรณีพิเศษ อีกอย่างตอนอยู่บนรถเซียวอจื้อบอกตัวเองชอบอัลมา วลาสซีส แต่เขาไม่รู้หรือว่าแฟนคลับของเธอต่างเรียกเธอว่า 'อ้ายฝู' เห็นได้ชัดว่าเซียวอจื้อถึงเลตอนที่ชวนไปงานนิทรรศการ คงกลัวว่าความรู้ที่อัดมาในนาที่สุดท้ายจะไม่เพียงพอสำหรับนิทรรศการนี้ละมัง

เขาพยายามนึกถึงใจอีกฝ่ายให้มากตามที่คุนบำพานบอก ดังนั้นเขาถึงได้ซื้อเสื้อให้ทางอ้อม เพราะสุดท้ายแล้วยังมีวันที่ต้องออกไปข้างนอกด้วยกันอีก เขาไม่เห็นด้วยกับรสนิยมการแต่งตัวของอีกฝ่ายเลยจริงๆ

เขามองเนกไทในมืออีกครั้ง เนกไทเส้นนี้ไม่อยู่ในใบเสร็จ เซียวอจื้อน่าจะซื้อเองต่างหาก ซึ่งอวี้จื้อเหียนรู้ว่าของร้านนั้นแพงแค่ไหน

ช่างเถอะ แขนงไว้ก่อนก็แล้วกัน เขาแขวนเนกไทไว้ข้างเสื้อผ้าตัวใหม่ แต่จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่ตอนที่เปิดตู้เสื้อผ้าเขาสังเกตเห็นอะไรบางอย่างจึงเปิดตู้อีกครั้ง

เนกไทสีแปลกเส้นนี้ดูเข้ากันได้ดีกับเสื้อชุดใหม่ของเขา อวี้จื้อเหียนหยิบเนกไทออกมา แล้วเลือกเสื้อเข้ตมาตัวหนึ่ง จากนั้นก็เปลี่ยนทันที

เมื่อมองกระจกก็พบว่าทั้งเนกไท เสื้อเข้ต และตัวเขาดูกลมกลืนกัน

อย่างมาก

นี่ไม่บังเอิญไปหน่อยหรือ

เมื่อกลับถึงบ้านเชียวอ้อจ้อก็หยิบเสื้อทั้งสองชุดออกมาแขวน

เขาอ่านฉลากการซักอย่างตั้งใจ ทุกตัวต้องซักแห้งและ 'ดูแลโดยมืออาชีพ'

เขาเกาศีรษะ อวี้จ้อเหินย่นใส่ใจกับการซื้อเสื้อผาให้เขามากขนาดนี้ ทำไมถึงไม่จัดทีมงานมืออาชีพมาดูแลเรื่องน่าเบื่อก่อนและหลังการสวมใส่ด้วยล่ะ

สั้นๆ ก็คืออวี้จ้อเหินย่นสนใจแค่ความรู้สึกตอนที่ตนเองมองเห็นส่วนเรื่องที่มองไม่เห็นก็ไม่สนใจ

เชียวอ้อจ้อตอบศีรษะตัวเองเบาๆ และคิดทบทวน วันนี้ตัดสินใจเรื่องนั้นเรื่องนี้มาทั้งวันแล้ว อย่าวิจารณ์อะไรง่าย ๆ สิ นายจะบรรยายสิ่งที่เห็นก็ได้ แต่ต้องตรวจสอบให้ละเอียดก่อนที่จะสรุปอะไร โดยเฉพาะกับคน

ชายหนุ่มยิ้มเจื่อน เขาเขียนข่าวมาสิบกว่าปี แต่ก็ยังอดไม่ได้ที่จะตีตราอวี้จ้อเหินย่นจากสิ่งที่ได้ยินมาและการเจอหน้าแค่สองครั้ง นับประสาอะไรกับอวี้จ้อเหินย่นที่เข้าไปพัวพันกับความปากหวานกันเปรี้ยวในหมู่ชนชั้นสูงตลอดเวลาล่ะ

พอคิดแบบนี้เขาก็ปล่อยวางได้ จากนั้นก็นึกถึงเนกไทเส้นนั้นที่ตนซื้อให้อวี้จ้อเหินย่น ตอนอวี้จ้อเหินย่นกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ข้างนอก เขาตั้งใจสังเกตสีเสื้อที่อีกฝ่ายซื้อ สีของเนกไทที่เขาเลือกนั้นคือสีหมึก ซึ่งเป็นสีประจำเดือนกันยายน เป็นสีแห่งความมั่นคง สง่างาม และเป็นสัญลักษณ์ของการเก็บเกี่ยว

กลับมาเรื่องนิทรรศการสัปดาห์หน้า เขากับอัลมา วลาสซิชเป็นเพื่อนเก่ากัน ตอนอัลมาเดินทางไปตะวันออกกลางเพื่อรวบรวมเอกสารเพื่อนักข่าวชาวสเปนได้แนะนำเชียวอ้อจ้อซึ่งกำลังเรียนภาษาสเปนอยู่ให้เรารู้จัก คนหนึ่งกระตือรือร้นมีชีวิตชีวา ในขณะที่อีกคนไม่ละอายเลย

ที่จะเรียนรู้ภาษาสเปน ทั้งสองจึงกลายเป็นเพื่อนกันอย่างรวดเร็วและเป็นเพื่อนร่วมทางกัน

ระหว่างทางได้พบเจอเหตุการณ์ระเบิดถล่มเมืองของกลุ่มต่อต้าน สัญญาณโทรศัพท์มือถือขาดหาย ทั้งสองคนติดอยู่ในบ้านร้าง อาศัยน้ำสองขวดกับขนมปังสองชิ้นประทังชีวิต เชียวอี้ฉือแบ่งสองในสามของขนมปังของตัวเองให้กับอัลมา วลาสซิส ถ้ามีแค่คนเดียวที่รอดออกไปได้ เขาก็อยากให้เธอมีชีวิตอยู่ เพราะเขาเห็นเด็กกับผู้หญิงผู้บริสุทธิ์ตายในสนามรบมากเกินไป พวกผู้ชายต่อสู้เพื่อความเชื่อของพวกเขา ทั้งให้ผู้หญิงและเด็กตกเป็นเป้าหมายของเครื่องจักรสงครามที่ไร้ความปราณี ถ้าเป็นไปได้เขาจะไม่มีวันมองดูอยู่เฉยๆ แบบนี้

หลังจากพวกเขาติดอยู่ที่นั่นสามวัน กำลังเสริมก็เข้าช่วยเหลือ
ทั้งสองคนเนื้อตัวสกปรกมอมแมม แต่อัลมา วลาสซิสกลับสรวลขำกับเขา
'ขอโทษด้วย ฉันเป็นเกย์'
อัลมา วลาสซิสผิดหวังมาก 'ลองดูสักครั้งไม่ได้เหรอ'
'เคยลองแล้ว มันไม่ได้'
เธอเสียดาย 'ผู้ชายดีๆ เป็นเกย์กันหมด'
เชียวอี้ฉือปลอบเธอ 'สุดท้ายแล้วผู้หญิงดีๆ ก็จะเจอกับความสุข'
'ฉันขอจูบนายได้ไหม แค่ครั้งเดียว'
เชียวอี้ฉือครุ่นคิด 'ได้'
'จูบแบบดูดดื่มนะ'
'ได้สิ'

จากนั้นพวกเขาก็ติดต่อกันเรื่อยมา สองปีต่อมาอัลมา วลาสซิสบอกว่าเธอวาดภาพหนึ่งเสร็จแล้ว อยากมอบให้เขา แต่เพราะเขาเดินทางไปที่จิ้งยังไม่ได้รับ ภาพวาดนั้นยังอยู่ที่เธอ หลังจากที่เขากลับประเทศภาพวาดก็ถูกจัดส่งไปยังหอศิลป์ในประเทศแล้ว เชียวอี้ฉือจึงเดินทางไปหอศิลป์เพื่อเซ็นรับ ภาพวาดชิ้นใหญ่น่าทึ่งขนาดสามเมตรนั้นนำตลึงใจกว่าที่เขาเห็นในวิดีโอมาก แม้ภาพวาดจะมีชื่อว่า 'เที่ยงคืนในตะวันออกกลาง' แต่กลับมี

ท้องฟ้าสีเหลืองและดวงดาวสีดำ สีเหลืองคือสีของผิวหนัง สีดำคือสีของดวงตา นอกจากนี้ยังมีเจ้าของหอศิลป์มาหาเขาถึงที่ด้วยตนเอง โดยหวังว่าเซียวอู้จื้อจะให้เยี่ยมภาพวาดนี้ไปเป็นคอลเล็กชั่นพิเศษสำหรับนิทรรศการในเดือนหน้า

'ไม่มีปัญหาครับ'

'คุณจะมางานนิทรรศการด้วยไหมคะ ฉันสามารถแนะนำนักสะสมคนอื่นให้คุณรู้จักได้นะคะ'

'ไม่ล่ะครับ ผมไม่ค่อยชินกับงานแบบนี้เท่าไร'

'ก็ได้ค่ะ แต่ถ้าคุณเปลี่ยนใจก็ติดต่อฉันได้ทุกเมื่อ'

เมื่อคิดถึงตรงนี้เซียวอู้จื้อจึงตัดสินใจโทรหาอีกฝ่าย และขอให้ช่วยรักษาความลับต่อหน้าอวี้จื้อเหียน

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมานี้อัลมา วลาสซิชถือเป็นจิตรกรแนวโมเดิร์นนิสม์ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในวงการศิลปะ แควคาประมุลงขั้นต่ำที่สุดสำหรับภาพวาดของเธอเพียงภาพเดียวก็แตะสองล้านเหรียญสหรัฐแล้ว แม้เธอจะมาร่วมงานในครั้งนี้ไม่ได้ แต่ผู้คนกลับได้ยืนยันว่าเธอต้องการจะจัดแสดงภาพวาดบางภาพที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อนในงานนิทรรศการครั้งนี้ด้วย

เซียวอู้จื้อสวมเสื้อราคาแพงยืนอยู่หน้าโถงนิทรรศการขณะมองดูผู้คนผ่านไปมา แม้คนจะเยอะแต่ก็ยังรักษาระเบียบ มีการพูดคุยกันเบาๆ เป็นครั้งคราว ได้ยินเสียงดนตรีที่ดังคลอเป็นพื้นหลังได้อย่างชัดเจน อวี้จื้อเหียนกำลังคุยกับใครบางคนอยู่ไม่ไกล เขาสวมเนกไทที่เซียวอู้จื้อเลือกให้ด้วย

แม้จะพูดว่าไม่สามารถตัดสินคนได้ แต่เซียวอู้จื้อมักจะรู้สึกว่ามีปีศาจตัวน้อยอยู่ในหัวของเขา ปีศาจน้อยพูดกรอกหูเขาตั้งแต่เช้าว่า 'วันนี้อวี้จื้อเหียนไม่ใส่เนกไทที่แกซื้อให้หรอก' แต่อวี้จื้อเหียนกลับสวมเนกไทเส้นนั้นมารับเขา ปีศาจน้อยเลยไปนั่งวาดวงกลมอยู่ที่มุมผนัง

อวี้จื้อเหียนเดินกลับมาหาเซียวอู้จื้อ ยิ้มน้อยๆ แล้วถามว่า 'คุณคิดว่านิทรรศการนี้เป็นยังไงบ้าง'

เซียวอู้จื้อพยักหน้าชม "ดีมาก"

เมื่อพวกเขาเดินมาถึงหน้าภาพ 'เที่ยงคืนในตะวันออกกลาง' อวีจือเหนียนก็พูดขึ้นมาว่า "นี่ก็คือภาพวาดที่อ้ายฝูไม่เคยจัดแสดงที่ไหนมาก่อน"

'ได้ยินอีกฝ่ายเรียกว่า 'อ้ายฝู' ปีศาจน้อยที่อยู่ในหัวของเชียวอี้จือก็บินไปบินมา 'ได้ยินไหม คราวก่อนที่นายเรียกเธอว่าอัลมานะมันผิด! นายไม่มีคุณสมบัติเป็น 'แฟนตัวงง!' นายมันตัวปลอม!'

เชียวอี้จือรู้สึกผิดมาก

อวีจือเหนียนมองภาพวาดแล้วพูดว่า "อ้ายฝูไม่ค่อยใช้สีเหลืองกับสีดำแบบนี้ ไม่รู้ว่าเป็นนัยบอกว่าไอเดียของเธอกำลังเปลี่ยนไปในทิศทางอื่นหรือเปล่า คุณคิดว่า"

"...ฉันว่าไม่น่าใช่"

อวีจือเหนียนถามต่อ "ทำไมล่ะ"

ภาพนี้ไม่มีข้อมูลที่เป็นสาธารณะมากนัก เชียวอี้จือเองก็ไม่ได้เปิดเผยความจริง

ดังนั้นคำตอบของเขาจึงขอไปทีอย่างเห็นได้ชัด "เซ็นสึละมั้ง"

ดวงตาของอวีจือเหนียนฉายแววไม่พอใจเล็กน้อย เขาไม่พูดอะไรอีก แต่มองไปที่ไกลๆ "ขอโทษที่ ผมเจอคนรู้จัก ขอตัวสักครู่"

"ได้"

ปีศาจน้อยเอ่ยปากอีกครั้ง 'อวีจือเหนียนไม่พอใจกับคำตอบของนายมาก! นายทำให้เขาโกรธ! แต่มันกลับดูมีความสุขมาก 'ถ้าเขารู้ว่านายก็คือเจ้าของภาพวาดนี้ เขาจะทำหน้าแบบไหนกันนะ ฮีๆๆ'

เชียวอี้จือก้มหน้าลงปิดปากยิ้ม

อวีจือเหนียนไม่พอใจจริงๆ เดิมทีมุมมองที่เขาติดต่อเชียวอี้จือเปลี่ยนไปเล็กน้อยเพราะเนกไท แต่ตอนนี้ดูเหมือนเนกไทที่เขาสวมอยู่ก็แค่เพราะอีกฝ่ายโชคดีเลือกถูกก็เท่านั้น ทั้งที่รู้ว่าจะมางานนิทรรศการศิลปะ ต่อให้ความรู้มีไม่มากก็ควรจะทำการบ้านมาไม่ใช่หรอ แต่เชียวอี้จือล่ะ? เขาไม่สามารถแสดงความคิดที่เจาะจงได้ด้วยซ้ำ อวีจือเหนียนไม่เคยเห็นทัศนคติแบบนี้จากคู่บัดบอดคนอื่นในอดีตเลย ระดับสังคมเป็นตัวกำหนดความสำเร็จ

ในชีวิตจริงๆ เชียวอื้อฉ้อทั้งไม่ใช่คนหน้าตาดี ไม่มีรสนิยมและทัศนคติ แถมดูเหมือนว่านี่แค่เป็นการออกมาเที่ยวเล่นเท่านั้น ถ้าไม่ใช่เพราะคุยกันว่า จะเจอกันสักครั้งในตอนแรกอื้อฉ้อเหนียนก็ไม่อยากจะเสียเวลาเลยจริงๆ

ดอยยา

บทที่ 3

หลังจากตกทายคนรู้จักเสร็จอวีจื่อเหียนก็ไปเข้าห้องน้ำ อารมณ์ของเขาสงบลงแล้ว

การพบกันเป็นภารกิจตั้งแต่แรก แต่ทำภารกิจให้สำเร็จก็พอ ไม่จำเป็นต้องปล่อยให้อารมณ์เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเลย

พอเขาออกมาก็มองหาเซียวอี้จื่อ

อีกฝ่ายกำลังยืนอยู่หน้าภาพวาดอีกภาพ ดูเหมือนกำลังครุ่นคิด

ดูจากด้านข้าง เซียวอี้จื่อหุ่นดีมาก หลายคนมีท่ายืนที่ไม่ดีนัก ถ้าไม่ใช่หลังค่อมและแอ่นตัวไปข้างหน้า ก็ยืดขามากเกินไปจนส่งผลต่อรูปลักษณ์ แต่ท่ายืนของเซียวอี้จื่อสง่างามมาก ไม่ได้ตั้งใจทำตัวเกร็งตามแบบทหาร แค่ออกดอกเอียงศีรษะเล็กน้อย อีกฝ่ายไหล่และหลังกว้าง เหวตรง ขาเรียวยาว...

น่าเสียดายที่หน้าตาธรรมดาไปหน่อย

รูปลักษณ์ภายนอกสำคัญมาก อย่าพูดว่าหน้าตาไม่สามารถเลี้ยงชีพได้ เพราะนั่นเป็นเรื่องไร้สาระ รูปลักษณ์ภายนอกในจินตนาการของคนทั่วไปนั้น มีค่าเท่ากับ 'ความงาม' ด้วยซ้ำ

ส่วนเซียวอี้จื่อนั้นกำลังทบทวนตัวเองอีกครั้ง อวีจื่อเหียนชอบภาพวาดของอัลมาจากใจจริง และเมื่อที่เขาเองก็แสดงอาการนำผิดหวังจริงๆ แต่การแสวงหาความรู้สึกเหนือกว่าจากคนที่ไม่รู้จักความจริงและได้รับความสุขในการทำสิ่งชั่วร้ายเล็กๆ น้อยๆ มันผิดตรงไหนล่ะ

อวีจื่อเหนียนยิ้มพลางเดินเข้ามาหาเซียวอี้จื่อ "ขอโทษที่ทำให้รอนาน"

เซียวอี้จื่อตึงตังตักกลับมา ยิ้มแล้วส่ายหน้า "ไม่เป็นไร"

แม้จะคุยรายละเอียดเกี่ยวกับภาพ 'เที่ยงคืนในตะวันออกกลาง' ไม่ได้ แต่ก็พอจะคุยเกี่ยวกับภาพวาดตรงหน้านี้ได้บ้าง เขากำลังจะเริ่มบทสนทนา อวีจื่อเหนียนกลับเอ่ยว่า "ผมมีงานด่วนต้องจัดการ แล้วก็ต้องกลับไปที่สำนักงานกฎหมายด้วย จะให้ไปส่งคุณก่อนไหม หรือคุณอยากอยู่ดูนิทรรศการที่นั่นต่อละ โอกาสแบบนี้ไม่ได้หาง่ายๆ ผมไม่อยากขัดความสนุกคุณ"

เซียวอี้จื่อส่ายหัวเป็นเชิงว่าไม่ใช่ใจ "เรื่องงานสำคัญ นายไม่ต้องส่งฉันหรอก ฉันขอดูอีกหน่อย เดี่ยวฉันจะกลับบ้านเอง"

อวีจื่อเหนียนคิดอยู่ครู่หนึ่ง "โอเค จันทน์พวกเราค่อยคุยกัน"

"โอเค"

อวีจื่อเหนียนกำลังจะจากไป เซียวอี้จื่อก็เรียกเขาอย่างลังเล "เมื่อก็... ขอโทษด้วยนะ ฉันไม่ค่อยเข้าใจภาพวาด 'เที่ยงคืนในตะวันออกกลาง' เท่าไร ก็เลยไม่กล้าพูดอะไรมาก ฉันไม่อยากหน้าแตกต่อหน้านายในฐานะแฟนศิลปะรุ่นพี่ แต่ฉันเข้าใจภาพวาดอื่นนะ น่าเสียดายที่วันนี้ไม่มีเวลาไว้มีโอกาส ฉันค่อยขอคำแนะนำจากนายแล้วกัน"

ถ้อยคำเหล่านี้ช่วยคลายความกังวลใจของอวีจื่อเหนียนได้อย่างแม่นยำ
เข้าใจพูดเหมือนกันนี่

ใบหน้าของอวีจื่อเหนียนไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ เขาแค่ยิ้มๆ "ผมไม่ได้ใส่ใจหรอก ก็ได้ ไว้มีโอกาสพวกเราค่อยคุยกัน"

เซียวอี้จื่อมองแผ่นหลังของอวีจื่อเหนียนที่กำลังจากไป ก่อนจะยิ้มกับตัวเอง

วันนี้ได้รับความสุขแล้ว

เมื่อกลับถึงบ้านเซียวอี้จื่อก็ถอดเสื้อที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษออก หลังจากใส่ถุงอย่างดีเขาก็เปลี่ยนเป็นชุดลำลองแล้วไปที่ร้านซักแห้ง

หน้าทางเข้าเขตชุมชนครึกครื้นมาก เมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็พบว่าบรรดา

คุณป้าที่เดินแอโรบิกกลางแจ้งกำลังรอรถบัสมารับไปแข่ง

"อ้อจื้อ!" เสียงตะโกนที่คุ้นเคยนี้ ถ้าไม่ใช่คุณป้าม่ายแล้วจะเป็นใครได้อีก

คุณป้าม่ายเผล่ออกมาจากหมู่มวลสีสันอันสวยงาม เธอยืมให้เชียวอ้อจื้อด้วยใบหน้าที่แต่งจรรยาดี

"เอ๊ะ สาวสวยคนนี้ใครนะ" เชียวอ้อจื้อยิ้มหวาน เขาเดินเข้าไปปรบร่มกันแดดของคุณป้าม่ายมาและช่วยกางให้เธอ "พวกป้าๆ แข่งกันวันนี้เหรอครับ"

"ใช่สิ วันนี้แข่งรอบชิงแล้ว! พวกเรามีโอกาสชนะสูงมาก! ถ้าพวกเราได้ที่หนึ่งล่ะก็ ฉันจะกลับมาทำของอร่อยๆ ให้เธอกิน!"

"อย่าพูดแบบนั้นสิครับ วันนี้พวกเราชนะแน่!"

"พ่อหนุ่มนี่..." จู่ๆ ก็มีคนพูดแทรกขึ้นมา

"เอ๊ะ จริงสิ!" คุณป้าม่ายพาคุณป้าที่อยู่ข้างๆ มาแนะนำให้เชียวอ้อจื้อรู้จัก "คนนี่ก็คือป้าพาน! ป้าเขาอยากเจอเธอมานานแล้ว วันนี้เหมาะเจาะพอดีเลย!"

เชียวอ้อจื้อจ้องมองอย่างตั้งใจ เครื่องลำอานที่หน้าจัดปกปิดลักษณะใบหน้าที่แท้จริงของเธอ แต่คุณป้าพานคนนี้ดูอ่อนโยนมาก

"สวัสดีครับป้าพาน! ผมคือเชียวอ้อจื้อครับ"

คุณป้าพานมองสำรวจเขาขึ้นลง ดูพึงพอใจอย่างมาก "ดีจังเลย เป็นเด็กดีจริงๆ"

"ใช่ไหมล่ะ ฉันก็บอกเธอแล้วว่าเชียวอ้อจื้อของฉันเป็นเด็กดี! อย่าไปมองว่าเขาผ่านโลกมาเยอะนะ เขายังเด็กกว่าหลานของเธอตั้งครึ่งปี!"

หา? ป้าม่าย นี่คุณป้าสนิทกับผมแท้ๆ แต่ผมกลับไม่รู้ว่าคุณป้ากำลังชมหรือด่าผมกันแน่

คุณป้าพานหัวเราะ "ผ่านโลกไม่เยอะหรอก กำลังดี"

เชียวอ้อจื้อรู้สึกซาบซึ้ง "ขอบคุณครับป้าพาน!"

"เธอกับจื้อเหนียนเข้ากันได้ดีไหม" คุณป้าพานมองเขาอย่างคาดหวัง

...จะพูดว่ายังไงดีล่ะ พวกเขาเจอหน้ากันอีกแค่ครั้งเดียวก็จะบอกลากันแล้ว

เซียวอี้ฉือตอบ "ก็ดีครับ พวกเราเจอกันสองสามครั้งแล้ว"

คุณป้าพานกับคุณป้ามายได้ยินแล้วก็หน้าบานพลางมองหน้ากัน
"เยี่ยมไปเลย!"

โชคที่ที่หัวหน้าคณะเต้นเปานกหวีดอยู่ข้างหน้า "ทุกคน! รวมกลุ่ม
ได้แล้ว! รถใกล้จะเลี้ยวมาแล้ว!"

"เออละ ไม่ค่อยแล้ว พวกเราจะไปรวมกลุ่มกันก่อน!" คุณป้ามายเป็น
คนใจร้อน เธอลากคุณป้าพานเตรียมจะวิ่งกลับไป

คุณป้าพานมองเซียวอี้ฉือ "ไว้ว่างๆ แล้วพวกเราค่อยคุยกันนะ"

"ได้ครับๆ ระวังตัวด้วยนะครับ อย่าลืมนะครับ!" เซียวอี้ฉือมองพวกเธอ
จากไป แล้วก็ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

รถบัสจากไปไกลแล้ว ทว่าเซียวอี้ฉือยังคงยืนอยู่ที่เดิม

ถ้าพ่อแม่ของเขายังอยู่ พวกเขาจะเป็นหัวเรื่องแต่งงานของลูกตัวเอง
เหมือนคุณป้ามายกับคุณป้าพานไหมนะ...

เซียวอี้ฉือรู้ว่าตัวเองชอบเพศเดียวกันตั้งแต่สมัยวัยรุ่น

ความผันผวนรุนแรงในใจทำให้เขาต้องใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนมัธยมปลาย
ด้วยความมึนงง จากนั้นก็เข้ามหาวิทยาลัยต้องถ่มถืนธรรมดๆ ด้วยความมึนงง
เช่นกัน แต่ระหว่างที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเขาได้รับข้อมูลเพิ่มเติม ทำให้เข้าใจ
สถานการณ์ต่างๆ มากขึ้น พออยู่ปีสามเขาจึงอยากเปิดเผยตัวตนกับพ่อแม่

แม้พ่อแม่ของเขาจะเป็นเพียงคนงานในโรงงานซีอิ๊ว แต่พวกเขาก็มีจิตใจ
ที่เปิดกว้าง ซื่อสัตย์ และรักการอ่านหนังสือ ดังนั้นพวกเขาน่าจะ...เข้าใจ

เดิมทีคตินั้นเป็นคตินี้ของพวกเขานะ เพราะลูกชายบอกว่ามีเรื่องสำคัญ
จะคุยด้วยทั้งสองจึงลากลับบ้าน แต่ระหว่างทางกลับพวกเขาประสบอุบัติเหตุ
จากรถบรรทุกที่บรรทุกน้ำหนักเกินพิกัด รถจักรยานยนต์ถูกชนจนกระเด็นไปไกล
ตอนที่ถูกพาตัวส่งโรงพยาบาลทั้งคู่ก็เสียชีวิตแล้ว

เซียวอี้ฉือยืนอยู่หน้าเตาเผาพลางคิดว่าถ้าไม่ได้ให้พวกเขากลับมาก็ดีสิ
ถ้าเขาไม่ได้เป็นเกย์ก็ดีสิ...

เขาทำให้พ่อแม่ตาย...

เพราะเขาไม่ใช่คนปกติ...

ตอนใกล้จะจบปีสี่สำนักงานข่าวต่างประเทศแห่งหนึ่งขาดคนจึงมาที่มหาวิทยาลัยเพื่อรับสมัครคนไปต่างประเทศ แม้จะไม่ได้เขียนไว้ชัดเจน แต่ไม่ว่าใครต่างก็พูดว่าต้องไปสนามรบและค่อนข้างเสี่ยงอันตรายทำให้คนสมัครน้อยมาก

สุดท้ายแล้วเซียวอู้อีจือจึงเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียว

ขณะที่เขากำลังจะเดินทางก็โกหกคุณป้ามาย บวกกับอินเตอร์เน็ตในเวลานั้นยังไม่พัฒนา และเขาก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว ดังนั้นคุณป้ามายจึงต้องให้เขาไป

เซียวอู้อีจือออกเดินทางด้วยความตั้งใจที่จะปล่อยให้มันเป็นไปตามเวรตามกรรม ตายก็ตาย บางทีตายไปก็อาจจะดีกว่า

แต่เขาไร้เดียงสาเกินไป

แม้จะได้รับการฝึกฝนมาแล้ว แต่พอได้เหยียบสนามรบเข้าจริงๆ ไม่สิ้นเป็นแค่รอบนอกของสนามรบ...เขารู้สึกกลัวจากใจจริง

ความกลัวอย่างรุนแรงประกอภกับสัญชาตญาณเอาชีวิตรอดอันแรงกล้าทำให้เขาตระหนักได้ว่าไม่มีหรอก คิดอยากตายก็ตายได้นะ เพราะนั่นก็เหมือนกับเด็กที่ร้องไห้โดยไม่เห็นเหตุผล

ในช่วงสองปีแรกเขาใช้ชีวิตด้วยความยากลำบากมาก ทั้งในแง่ชีวิตประจำวันที่ยุ่งเหยิง หรือแม้แต่แง่ของจิตใจ

แต่เขาเข้าใจยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งหมดว่าเขาอยากมีชีวิตรอด

เซียวอู้อีจือจำเป็นต้องยอมรับตัวตนของตัวเอง

ซึ่งเป็นกระบวนการที่ยาวนานมาก

ในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นสงคราม ด้านมืดด้านสว่างของธรรมชาติมนุษย์ วัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ทั่วโลก ผู้คนที่บังเอิญเจอกันกันแค่ครั้งเดียว ผู้คนที่มีความขัดแย้ง หรือผู้คนที่มีความสนใจคล้ายคลึงกัน จนกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันในท้ายที่สุด ทั้งหมดนี้ต่างหลอมรวมกันเป็นพลัง

อันยิ่งใหญ่ที่ทำให้มนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่อีกครั้ง

สำหรับอวีจื่อเหียนแล้วเป็นเรื่องปกติที่จะมีหลายโครงการกำลังเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน บางโครงการอาจอยู่ในระหว่างการตรวจสอบอย่างรอบคอบ บางโครงการต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางโครงการกำลังเตรียมออกคำวินิจฉัยทางกฎหมาย แต่ช่วงนี้เขายุ่งมากเป็นพิเศษ เพราะว่าตระกูลเยี่ยในเมืองกำลังอยู่ในช่วงเวลาแห่งความปั่นป่วน

ผลประโยชน์ของตระกูลเศรษฐีนั้นเกี่ยวพันกัน โชคไม่ดีที่นายท่านอาวุโสของตระกูลเยี่ยไม่สบายจนต้องเข้าโรงพยาบาล เพื่อป้องกันความเสี่ยงเปรียบเมื่อต้องแบ่งทรัพย์สินของครอบครัว ทุกคนจึงพยายามจำกัดทักษะทั้งหมดที่มีเพื่อแสดงความเทพของตัวเอง

ลูกชายคนรองของตระกูลเยี่ยและพรรคพวกเป็นลูกค้าของฟางดำในกลุ่มนี้หลานชายอย่างเยี่ยจ้าวหลินเป็นคนที่มีความสามารถ เป็นที่โปรดปรานของนายท่านอาวุโส และเป็นที่จับตามองของทุกฝ่าย ปัจจุบันเยี่ยจ้าวหลินรับผิดชอบธุรกิจโรงแรมและการจัดเลี้ยงของครอบครัว ตั้งแต่เขาดำรงตำแหน่งก็ได้สร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ในอุตสาหกรรมการจัดเลี้ยงอย่างแข็งขัน สร้างร้านอาหารที่มีชื่อเสียงทางอินเทอร์เน็ตมากมาย อีกทั้งยอดขายก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ร้านอาหารฝรั่งเศสสไตล์ฟิวชั่นที่เขาเพิ่งลงทุนด้วยเงินก้อนใหญ่เมื่อสองเดือนก่อนก็ติดอันดับต้นๆ ของร้านอาหารที่ต้องไปลองของแบล็กเพิร์ลไกด์* ในพื้นที่ทันที

แต่ตอนนี้ร้านอาหารดังกล่าวกำลังเผชิญกับวิกฤต นั่นก็คือเชฟชาวฝรั่งเศสวางแผนจะลาออก

เยี่ยจ้าวหลินกับอวีจื่อเหียนพูดคุยกันขณะก้าวเข้าไปในลิฟต์ "จุดขายของร้านอาหารนี้ก็คือเชฟ ถ้าเขาไปร้านก็จบ เพิ่งจะเปิดมาได้สองเดือนเอง

* แบล็กเพิร์ลไกด์ (Black Pearl Restaurant Guide) เป็นคู่มืออาหารเล่มแรกๆ ที่ออกโดยเหมยถวน (แพลตฟอร์มซื้อขายของจีน) ซึ่งเสนอมาตรฐานอาหารจีน โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างรายการอาหารติดอันดับของชาวจีนเอง

ถ้าพวกญาติๆ ของฉันรู้ พวกเขาต้องไปโพทนาเกินจริงแน่ๆ" จู่ๆ เยี่ยวจ้าวหลินก็นึกขึ้นได้ "คิดว่ามีใครเล่นสกปรกอยู่เบื้องหลังหรือเปล่า"

อวี๋จื่อเหียนตอบ "ฉันส่งคนไปตรวจสอบแล้ว แต่นายก็รู้ว่าเซฟใหญ่เยื่อหยิ่งเอาแต่ใจ อาจจะไม่ใช่ว่าปัจจัยภายนอกก็ได้ที่กระตุ้นให้เขาลาออกตอนที่จ้างเขาใหม่ ๆ ฉันก็เตือนนายแล้วว่าเขาคือปัจจัยที่ไม่มีความแน่นอน"

เยี่ยวจ้าวหลินถอนหายใจ "แต่ฝีมือการทำอาหารเขาเยี่ยมมากจริงๆ นะ แถมยังโด่งดังบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียเมืองนอกมากด้วย ถ้าตอนนั้นฉันไม่สร้างอะไรที่น่าสนใจขึ้นมา ก็คงจะถูกบริษัทภาพยนตร์ของอาสามขโมยกันไปหมด"

"วางใจเถอะ เขาเซ็นสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจนแล้ว ถ้าใช้ไม่อ่อนไม่ได้ผล พวกเราก็ค่อยใช้ไม่แข็งทีหลัง"

วันนี้มีการชิมอาหารที่ร้านอาหาร พวกเขาจึงเคลียร์พื้นที่ในตอนเที่ยงเป็นกรณีพิเศษ ตั้งใจว่าจะคุยกับเซฟใหญ่หลังกินข้าวเสร็จ

ตอนนี้อวี๋จื่อเหียนกำลังทำงานอยู่ ออว์ของทนายชั้นยอดเฉิดฉายออกมาอย่างเต็มที่

จนกระทั่งเขาเห็นเซียวอู้อี๋ที่แบกกระเป๋าคล่องตรงทางเข้าร้านอาหาร

เมืองนี้กำลังพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ตอนนี้เซียวอู้อี๋อยู่ในสถานะคนเร่ร่อนว่างงานที่เดินเตร่ไปมาในตอนกลางวัน

แอฟฯ แนะนำร้านอาหารบอกว่าร้านอาหารฝรั่งเศสสไตล์ฟิวชั่นที่ได้รับคะแนนรวมสูงสุดอยู่แถวๆ นี้ เขารู้สึกสนใจจึงคิดจะลองเสี่ยงโชคดูว่าจะได้กินอาหารกลางวันโดยไม่ต้องจองโต๊ะล่วงหน้าได้ไหม

น่าเสียดายที่พนักงานต้อนรับกล่าวขอโทษว่าวันนี้ร้านอาหารยุ่งนิดหน่อย และจะเปิดอีกที่ช่วงบ่าย

ขณะที่เซียวอู้อี๋ยืนอยู่หน้าประตูและนึกเสียดายว่าตัวเองไม่มีโชคก็เจอกับอวี๋จื่อเหียนเข้า

เจ้าหน้าที่แผนกต้อนรับตอบสนองอย่างรวดเร็ว ทักทายอย่างสุภาพว่า "คุณเยี่ยว คุณอวี๋ ยินดีต้อนรับครับ ทุกอย่างข้างในพร้อมแล้วครับ"

อวีจ้อเหนียนมองอวีจ้อ "คุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

เยี่ยจ้าวหลินเห็นดังนั้นก็ถามว่า "คนรู้จักเธอ"

อวีจ้อเหนียนแค่ตอบรับว่า "อืม" ที่หนึ่ง

อวีจ้อเหนียนอธิบายว่าตัวเองมาที่นี่ได้อย่างไร "ฉันบังเอิญผ่านมา ได้ยินว่าร้านอาหารนี้ดังมาก ก็เลยลองมาเสี่ยงโชคดูว่าจะมีที่ว่างหรือเปล่า"

อวีจ้อเหนียนพูด "วันนี้มีเรื่องงานต้องคุย ร้านอาหารไม่สะดวกรับลูกค้านอก"

แต่เยี่ยจ้าวหลินกลับใจกว้าง "ไม่เป็นไร ในเมื่อเป็นเพื่อนของจ้อเหนียน ไหนๆ มาแล้วก็เข้าไปกินข้าวกลางวันด้วยกันเถอะ ถึงยังงั้นพวกเราก็จะคุยเรื่องงานหลังกินข้าวอยู่แล้ว"

อวีจ้อเหนียนมองอวีจ้อเหนียน อวีจ้อเหนียนก็เข้าใจสถานการณ์ ในเมื่อเจ้าของร้านเอ่ยปากแล้ว เขาในฐานะคนที่มาด้วยกันก็ไม่มีเหตุผลที่จะหักหน้าอีกฝ่ายจึงพูดยิ้มๆ ว่า "งั้นก็เข้าไปด้วยกันเถอะ"

อวีจ้อเหนียนคิดว่า ยิ้มไม่เป็นธรรมชาติเอาซะเลย หมายถึงการแสดงออกของอวีจ้อเหนียนในตอนนี้นะ

หลังจากเข้าไปในร้านอาหารเยี่ยจ้าวหลินก็ไปสอบถามสถานการณ์กับผู้จัดการก่อน

ที่โต๊ะกินข้าวมีแค่คนแหว่งกับคนแหว่งเยี่ยจ้อสองคนเท่านั้น

การพบกันส่วนตัวก็เรื่องหนึ่ง แต่การเจอกันในสถานการณ์ตอนนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง อวีจ้อเหนียนยังคงรักษารอยยิ้มบางๆ "ขอโทษด้วย ถ้าผมทำให้คุณรู้สึกอึดอัด ผมอยากจะขอโทษก่อน"

อวีจ้อเหนียนรู้จักรำดับความสำคัญ ในเมื่อเขาตามเข้ามาแล้วก็ไม่ได้แค่นั่งกินอาหารเท่านั้น เขารู้จักกาลเทศะดี "ฉันจะคอยระวังเอง ถ้าเป็นไปได้ฉันก็จะออกไปก่อน"

ได้ยินแบบนี้อวีจ้อเหนียนก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

เยี่ยจ้าวหลินเดินเข้ามาแล้วนั่งลง ก่อนจะมองไปที่อวีจ้อเหนียน "ผมควรเรียกคุณว่าอะไรดี"

"ผมแซ่เซียว เซียวอี่จื่อ"

"คุณเซียว คุณก็เป็นทนายหรอ"

"เปล่าครับ"

"ถ้าอย่างนั้น..."

อวี่จื่อเหียนพูดแทรกอย่างไม่รีบร้อน "เขาเพิ่งกลับจากต่างประเทศนะ"

"อ้อ? อย่างนี้เอง" เยี้ยจ้าวหลินยิ้มเอ่ย "ดูเหมือนว่าคุณเซียวก็รู้จักเฟลิดเฟลินกับชีวิตเหมือนกันนะครับ เดี่ยวพอกินอาหารอร่อยๆ แล้วก็ขอพีตแบ็กบ้างนะครับ"

เซียวอี่จื่อพยักหน้าพร้อมเอ่ยว่า "ครับ"

อาหารอร่อยๆ ไม่ควรถูกมองข้าม เขาอาจพูดเรื่องอื่นไม่ได้มากนัก แต่เรื่องกินเขาไม่เคยแพ้

วันนี้เป็นการลองเมนูใหม่ทั้งหมดห้าอย่าง สองเมนูหลักที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดก็คือสเต็กปลาและฟิเลตเนื้อแกะ หนึ่งปลาถูกทอดจนกรอบหอม แต่เนื้อปลานุ่มละมุนลิ้น ชิ้นสี่จากด้านนอกสู่ด้านในค่อยๆ ไหลจากเข้มไปอ่อน รสสัมผัสหลากหลาย เมื่อเสิร์ฟพร้อมซอสสูตรพิเศษก็ทำให้รสชาติเหนือคำบรรยาย เซียวอี่จื่อเคี้ยวช้าๆ รสชาติของซอสให้ความรู้สึกคุ้นเคยแต่เขากลับนึกไม่ออกว่ามันคืออะไร ส่วนเนื้อแกะมีความชุ่มฉ่ำและมีไขมันแทรกอยู่ข้างใน คำแรกนุ่มลิ้น คำต่อมาเนื้อแน่น คำที่สามทั้งไขมัน เนื้อแกะ และน้ำของมันผสมผสานกันอย่างลงตัว มอบประสบการณ์รสชาติอันสมบูรณ์แบบและรสชาติเครื่องเทศที่ใช้ในงานนี้ก็ทำให้เขารู้สึกคุ้นเคยอีกครั้ง

ไม่ทันรอให้พวกเขากินหมดทั้งห้าจานเซฟใหญ่ก็ออกมา รูปร่างของเขาสูงใหญ่ ผมหสีน้ำตาลเข้ม ดวงตาสีเซียวล้าลึก ใบหน้าหล่อเหลา อีกทั้งยังมีเสน่ห์ที่แปลกตาเล็กน้อย

เยี้ยจ้าวหลินชมอาหารของเขาเป็นภาษาอังกฤษ แต่เซฟใหญ่กลับมีสีหน้าไม่ค่อยดีนัก เขาตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษว่า "ผมจะไปได้เมื่อไหร่"

บรรยากาศเย็นเยียบลงทันที

อวี่จื่อเหียนส่งสายตาให้เซียวอี่จื่อเป็นนัยๆ ให้เขากลับไปก่อน แต่ขณะที่

เซียวอ้อฉื่อก้มลงหยิบกระเป๋ารูๆ ก็นึกขึ้นได้ว่ารสชาติที่คุ้นเคยนี้มาจากไหน

เขามองเซฟใหญ่ แล้วถามเป็นภาษาอาหรับว่า "คุณใส่สมุนไพรจากหมู่บ้านชาร์นาลงในจานหลักหรือ"

ทั้งสามคนมองเซียวอ้อฉื่อพร้อมกัน

เซฟใหญ่กะพริบตาปริบๆ ตอบเป็นภาษาอาหรับว่า "คุณรู้ได้ยังไง"

"ผมเคยอยู่ที่นั่นช่วงหนึ่ง แล้วก็ล้มป่วย ต้องดื่มยาสมุนไพรทุกวัน รสชาติมัน...ยากที่จะลืม"

เซฟใหญ่ไต่ยืนแบบนี้ก็หัวเราะเสียงดัง "ใช่เลย รสชาติทำให้ลืมไม่ลงไปชั่วชีวิต คุณยายผมโตที่นั่น ต่อมาเมื่อสงครามก็เลยย้ายไปที่ฝรั่งเศส"

เยี้ยจ้าวหลินกับอวี่จื่อเหียนเหมือนกำลังฟังหนังสือสวรรค์* มองกันไปมองกันมา

ตอนนั้นเซียวอ้อฉื่ออยู่ที่หมู่บ้านนั้นเพื่อติดตามความคืบหน้าล่าสุดของกลุ่มติดอาวุธในบริเวณใกล้เคียง คุณของเขาคือเป็นช่างภาพ (และเป็นครูสอนภาษาอาหรับคนแรกของเขา) ก็มาจากหมู่บ้านชาร์นาเหมือนกัน ดังนั้นเซียวอ้อฉื่อจึงมีสำเนียงอาหรับที่เข้มข้น ต่อมาไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็แก้สำเนียงไม่ได้แล้ว

เพราะสำเนียงนี่เองที่ทำให้เซฟใหญ่เกิดความรู้สึกสนิทสนม เขาพูดกับเซียวอ้อฉื่อว่า "ผมอยู่กับคุณยายมาตั้งแต่เด็ก เคยกลับไปหมู่บ้านแค่สองครั้ง ผมหลงใหลประเทศของคุณมาก แต่พอมาที่นี่ก็รู้สึกเหงามากๆ ผมคิดถึงชาร์นา แต่ผู้ชายสองคนนี่คงไม่ยอมปล่อยผมไปแน่ๆ ผมควรทำยังไงดี"

'ผู้ชายสองคน' ที่ว่ากำลังนั่งอิงเพราะไม่รู้จะอะไรเลย ทั้งสองมองเซียวอ้อฉื่อพร้อมกัน รอให้เขาถ่ายทอดความคิดของเซฟออกมา

เซียวอ้อฉื่อปลอบใจเซฟใหญ่ก่อน "ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ คุณรอผมสักครู่ละ ผมจะคุยกับสองคนนี้ดู พวกเขาไม่ใช่คนไม่มีเหตุผล อาหารของคุณเป็นที่นิยมมากที่นี่ ลูกค้ามากมายชมไม่ขาดปาก พวกเขาไม่ยอมให้คุณไป"

สีหน้าของเซฟใหญ่ผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขาตอบว่า "งั้นผมขอตัวก่อน"

* หนังสือสวรรค์ เป็นการอุปมาถึงเรื่องที่เขาใจยาก

เป็นภาษาอังกฤษ แล้วกลับห้องครัวไป

"พวกคุณคุยอะไรกัน" เมื่อเซฟใหญ่จากไปไกลแล้วเยี้ยวหลินก็ถามทันที

"เขาอยู่ที่นั่นแล้วเหงามาก อยากกลับบ้านเกิดที่ตะวันออกกลาง"

เยี้ยวหลินถอนหายใจโล่งอก "ที่แท้ก็เพราะรู้สึกต่างที่ต่างถิ่นนี่เอง เรื่องนี้พอเข้าใจได้ เดี่ยวผมจะให้คนพาเขาไปรู้จักกับคนอาหรับในท้องถิ่นพอได้เพื่อนใหม่แล้วก็อาจจะดีขึ้นบ้าง"

"เขาพูดแค่นี้จริงหรือ" อวีจือเหนียนหรีตา มองไปที่เซียวอ้อฉือพลางถามให้แน่ใจ

เขาควรตีความคำถามอวีจือเหนียนว่าอย่างไรดีล่ะ แคร่มัดระวังตัว หรือว่ากำลังสงสัยในสิ่งที่เขาแปล?

ในฐานะทนายความ การที่อวีจือเหนียนจะรู้สึกสงสัยอะไรในขอบข่ายการทำงานแบบนี้ถือเป็นเรื่องที่เขาเข้าใจได้อยู่ คนที่ล้าเส้นคือเซียวอ้อฉือเองต่างหาก เขาควรจะออกไปแต่แรกแล้ว แต่กลับยังคำถามโดยไม่ทันคิด เพียงเพราะมันไปกระตุ้นความทรงจำของตัวเอง นอกจากนี้เขายังถามด้วยภาษาที่คนที่อยู่ตรงนั้นไม่สามารถเข้าใจได้ นี่เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและไม่สุภาพในทุกประการ

ดังนั้นเซียวอ้อฉือจึงให้ความร่วมมืออย่างดี "ใช่ ฉันจะแปลทุกอย่างที่เราคุยกันก็ได้ แล้วพวกคุณค่อยเอาวิดีโอจากกล้องวงจรปิดไปให้คนเปรียบเทียบ"

"ช่างเถอะ เป้าหมายของพวกเราแค่อยากเข้าใจปัญหา ไม่ใช่สร้างปัญหาให้เยอะกว่าเดิม" เยี้ยวหลินหันไปหาเซียวอ้อฉือ "จือเหนียนขึ้นชื่อเรื่องการทำงานที่เข้มงวด คุณเซียวอดทนกับเขาได้ถือว่าไม่แย่เลยจริงๆ" เขาถามอีก "จริงสิ คุณเซียว คุณรู้ได้ยังไงว่าเซฟใหญ่พูดภาษาอาหรับได้"

"เครื่องเทศที่เขาใส่ในอาหารเป็นเอกลักษณ์ของภูมิภาคหนึ่งในตะวันออกกลาง ผมก็เลยลองถามดู"

เยี้ยวหลินยกนิ้วให้เขา "คุณเซียวนี่รอบรู้จริงๆ!"

เซียวอ้อฉือตอบกลับอย่างสุภาพ "ครั้งนี้ก็แค่โชคดีนะครับ"

เยี้ยจ้าวหลินคำนวณผลประโยชน์ของตัวเองอย่างละเอียดถี่ถ้วนและรวดเร็ว "คุณเชียว ในเมื่อคุณอยู่ที่นี้ คุณพอรู้จักชาวอาหรับที่จะแนะนำให้เซฟใหญ่รู้จักได้บ้างไหมครับ คุณเป็นเพื่อนของจือเหียน ผมไว้วางใจคุณ"

อวี่จือเหียนขมวดคิ้ว ยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ไม่ได้พูดอะไร

"...อันที่จริงครูสอนภาษาอาหรับคนแรกของผมเป็นคนบ้านเดียวกับเซฟใหญ่ เขาทำธุรกิจเครื่องเทศอยู่ที่นี้"

"จริงเหรอ อย่างนั้นก็เยี่ยมไปเลย!"

ระหว่างที่เซียวอี่จือไปโน้มน้าวความคิดเซฟใหญ่ อวี่จือเหียนก็จ้างเยี้ยจ้าวหลินเหม็ง ทำหน้าราวกับว่าพายุฝนกำลังจะมา

"ตอนนี้ในช่วงเซนซีทิฟ ไม่ว่าใครจัดการฉันก็ไม่ไว้ใจทั้งนั้น มีแต่นายคุณเชียวเป็นเพื่อนของฉัน นายช่วยฉันจับตาดูเขาไว้ ฉันก็วางใจ" เยี้ยจ้าวหลินยังพูดอีกว่า "ตอนนี้พวกเราต้องการความช่วยเหลือ ช่วยทำดีกับเขาแทนฉันด้วย ให้เขาโน้มน้าวเซฟใหญ่ให้สำเร็จ อย่างน้อยก็อย่าให้เกิดปัญหาอะไรภายในหกเดือนนี้ จากนั้นเซฟใหญ่อยากจะไปไหนก็ได้ตามใจชอบเลย"

"...เพิ่มค่าทนายของฉันเป็นสามเท่า"

"ได้"

"ฉันตั้งใจจะรับตำแหน่งหุ้นส่วนอาวุโสด้วย"

"นายช่วยฉันแก้ปัญหา ฉันก็จะเลื่อนตำแหน่งให้นาย"

"ตกลงตามนี้"

"จริงสิ" เยี้ยจ้าวหลินพูด "คุณเชียวทำงานอะไรเหรอ"

"ไม่รู้"

"นี่ ถ้านายไม่อยากจะพูดก็ช่างเถอะ แต่อย่าใช้ชื่ออั่งเต็กๆ แบบนี้สิ"

"..."

อวี่จือเหียนแอบส่งข้อความให้ผู้ช่วยหานานจึงอยู่ใต้โต๊ะ

'ค้นหาคนที่ชื่อ 'เซียวอี่จือ' ให้หน่อย แล้วส่งเรซูเม่ให้ฉันภายในสิบนาที'

สองนาที่ต่อมาอีกฝ่ายตอบกลับมาว่า

'ไม่ต้องถึงสิบนาที่หรอก เขาเป็นไอคอลเฉพาะกลุ่มของผม ด้านล่างนี้เป็นข้อความคร่าวๆ ผมส่งข้อมูลพร้อมรายละเอียดไปที่อีเมลของคุณแล้ว'

'เซียวอี้ฉือ สำเร็จการศึกษาจากภาควิชาภาษาจีน เชี่ยวชาญภาษาสเปน ได้แก่ จีน อังกฤษ สเปน และอาหรับ เคยเป็นผู้สื่อข่าวต่างประเทศของสำนักข่าวแห่งหนึ่ง ต่อมาได้ผันตัวมาทำอาชีพอิสระ เป็นนักเขียนและบรรณาธิการให้กับสื่อใหญ่ที่มีชื่อเสียงกว่ายี่สิบแห่งทั่วโลก เคยสัมภาษณ์คนดังหลายคน เคยเป็นนักวิชาการรับเชิญที่มหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในอเมริกา ทำงานวิจัยด้านสังคมวิทยาการเมือง ต่อมาก็ยังคงเป็นนักข่าวสงครามต่อ เขาเป็นคนเรียบง่ายมาก ทั้งยังปฏิเสธคำเชิญให้ไปทำงานจากองค์กรหนึ่งในเจนีวา ก่อนจะเดินทางกลับจีน'

ในโลกนี้ไม่มีมือกลางวันฟรีจริงๆ หลังจากกินอิ่มแล้วก็ต้องตอบแทนบุญคุณ เซียวอี้ฉือคิดแล้วก็แลกเปลี่ยนข้อมูลการติดต่อกับเซฟใหญ่

เมื่อเดินออกมาจากร้านอาหารเยี่ยจ้าวหลินก็ให้อวีจื่อเหนียนดูแลเขาต่อด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "คุณเซียว เตี่ยผมยังมีธุระ ให้อวีจื่อเหนียนส่งคุณกลับบ้านก็แล้วกันนะ"

เยี่ยจ้าวหลินเพิ่งจะออกไป อวีจื่อเหนียนก็ยิ้มน้อยๆ "เมื่อกี้เสียมารยาทแล้ว ในฐานะทนาย ผมต้องทำหน้าที่ แล้วก็ขอบคุณที่คุณช่วยแก้ปัญหาสำคัญให้พวกเรา จากนั้นไปถ้าคุณมีปัญหอะไรก็บอกพวกเราได้ พวกเราจะช่วยคุณแน่นอน"

จากรอยยิ้มที่ไม่เป็นธรรมชาติเมื่อครู่ จนกระทั่งยิ้มจริงใจในตอนนี้ เขาไม่ได้แสดงความจริงใจออกมาเลย

ตอนเจอกันส่วนตัวก็เหมือนกัน เซียวอี้ฉือเดาว่ามีแค่ความไม่พอใจที่เป็นของจริง ส่วนรอยยิ้มก็เป็นแค่หน้ากากทางสังคมทั้งนั้น

ความสนุกแบบนี้เจอบ่อยมากไปก็น่าเบื่อ

เซียวอ๊ฉือพยักหน้า "ฉันเข้าใจแล้ว ขอขอบคุณนะ ฉันก็ต้องขอโทษที่เมื่อกี้เสียมารยาทเหมือนกัน สุดท้ายแล้วมันไม่ใช่ที่ที่ฉันควรจะพูดอะไรออกไป แต่โชคดียังไงที่ไม่มีผลเสียอะไร"

ที่ควรขอโทษก็ขอโทษไปแล้ว ส่วนหลังจากนี้...

"ทนายอวี ถึงตอนนี้พวกเราเจอกันสี่ครั้งแล้ว ต่อไปพวกเรา...ก็ไม่ต้องเจอกันแล้วสินะ"

รอยยิ้มของอวีจื่อเหนียนยังคงเหมือนเดิม "ต่อให้พวกเราไม่มีดวงเป็นคู่รักกัน แต่ผมก็หวังว่าจะเป็นเพื่อนกับคุณเซียวได้นะ ต่อไปพวกเรายังกินข้าวคุยกัน ติดต่อกันเรื่อยๆ ได้ คุณคิดอย่างไร"

อวีจื่อเหนียนเป็นคนหล่อ เวลายิ้มดวงตาจะโค้งเป็นสระอู สามารถละลายน้ำแข็งได้

สำหรับคนแบบนี้เขาก็แค่ต้องกระซอกหน้ากากให้เผยธาตุแท้ออกมา เซียวอ๊ฉือสามารถเป็นคนมีเหตุผลและถ่อมตัวหรือเป็นคนเอาแต่ใจและช่างยุแหย่ได้เช่นกัน ปีศาจน้อยในใจเขาส่ายเอวไปมา บอกว่ามันพร้อมแล้ว

เขามองอวีจื่อเหนียน "นายอยากเป็นเพื่อนกับฉัน เพราะมีเรื่องจะขอร้องฉันใช่ไหม...ตอนนี้เซฟิใหญ่สำคัญกับพวกนายมาก พวกนายอยากได้คนไปโน้มน้าวเขา ฉะนั้นนายก็เลยบอกลาฉันง่าย ๆ ไม่ได้ใช่ไหมล่ะ"

อวีจื่อเหนียนยังคงสงบเมื่อเจอกับการเปลี่ยนแปลง "คุณเซียว การคาดเดาของคุณแบบนี้ไม่เกินไปหน่อยหรอก"

เซียวอ๊ฉือหัวเราะเบาๆ "งั้นตอนนี้ฉันเข้าไปพูดกับเซฟิใหญ่แล้วให้คุณรีบๆ ไปตีหม้อ ให้พวกนายผิใจกัน วนวายจนต้องขึ้นศาล ทุกคนรู้กันทั่ว แต่พวกนายเป็นฝ่ายถูก เพราะอย่างงั้นก็ถือว่าไม่ได้เสียอะไร คิดอย่างไร"

รอยยิ้มของอวีจื่อเหนียนค่อยๆ หายไป "คุณเป็นนักข่าวสงครามแบบนี้หรือ"

เซียวอ๊ฉือเลิ่กควัก "นายรู้แล้วหรือ"

"คุณไม่ได้พูดตั้งแต่แรก คุณตั้งใจปิดบังผม!"

"ข้อแรก ฉันไม่ได้ตั้งใจปิดบัง แต่เป็นนายเองที่ไม่คิดจะทำความรู้จักกัน ข้อสอง ตอนนี้อินเตอร์เน็ตพัฒนาไปมากแล้ว แค่ขยับนิ้วนิดเดียวนายก็ได้ข้อมูลแล้ว หรือว่านายอวีมาจากหมู่บ้านที่อินเทอร์เน็ตเข้าไม่ถึงล่ะ"

เชียวอ้อฉื่อพูดอย่างใจเย็น "นายคิดว่าฉันเป็นคนงานที่ถูกส่งไปต่างประเทศ หน้าตาไม่ดี ไม่มีรสนิยม แถมทัศนคติก็แย่อีก ฉะนั้นตั้งแต่ที่เราเริ่มเจอกัน จนกระทั่งเมื่อที่นายเลยไม่มีความคิดที่จะกินข้าวกับฉันเลย เพราะกลัวว่าฉัน จะไม่รู้จักรับประทานโน้ตอาหาร กลัวทำให้นายขายหน้า แล้วทำให้งานล่าช้า อ้อ สุดท้ายนายก็ยังอุตส่าห์ซื้อเสื้อให้ฉัน ขอขอบคุณนะ"

เส้นเลือดบนหน้าผากของอวีจื่อเหนียนปูดขึ้น ในใจเขาคิดอย่างไรก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่การถูกคนเยาะเย้ยและมองออกอย่างทะลุปรุโปร่งก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

อวีจื่อเหนียนไม่ชอบหน้าของเขา เชียวอ้อฉื่อกลับสนใจเข้ามาใกล้ๆ "กลับไป ที่คำถามเดิม นายอวี นายมีเรื่องจะขอร้องฉันใช่ไหม"

เดิมทีอวีจื่อเหนียนยังนึกว่าเชียวอ้อฉื่อนิสัยพอใช้ได้ ตอนนั้นเขาเห็นเรซูเม่ของอีกฝ่ายก็รู้สึกเหมือนตัวเองถูกตบหน้า เวลานี้มาคิดดูแล้ว ก่อนหน้านี้ อีกฝ่ายแค่ไม่ได้เผยแพร่เลือบอกออกมาเท่านั้น

อวีจื่อเหนียนกำหมัดแน่น เหยยเสียดๆ ทุ่มตำจนน่ากลัว "เชียวอ้อฉื่อ มันจะ เกินไปแล้วนะ!"

เชียวอ้อฉื่อหมุนตัวกลับไปที่ร้านอาหารทันทีโดยไม่พูดอะไร อวีจื่อเหนียน เข้าไปขวางเขาอย่างรวดเร็วตามสัญชาตญาณ

"ฉันไม่มีความอดทนหรอกนะ ขอถามอีกครั้ง นายมีเรื่องจะขอร้องฉัน ใช่ไหม" เชียวอ้อฉื่อมองเหยียด เผอิญหน้ากับเขาซึ่งๆ หน้าโดยไม่กลัวเลย

แววตาของอวีจื่อเหนียนเต็มไปด้วยความเกลียดชัง เขาบดฟันกราม จนแทบแตกละเอียด "ใช่"

"ฉันไม่ได้ยิน"

"ผมบอกว่าผมมีเรื่องจะขอร้องคุณ!"

เชียวอ้อฉื่อแสบยิ้ม "ถ้ายอมรับเร็วกว่านี้พวกเราไม่ต้องเสียเวลาแล้ว ถ้าฉันหลังจากนี้พวกเราก็จะเจอกันอีกหลายครั้งสินะ ฉันจะเป็นคนนัดเอง"

หวังว่าทนายอวี[†]จะให้ความร่วมมือ"

"เชียวอึ้อ คือคิดไม่ถึงว่าคุณจะเฮงช่วยแบบนี้!"

"เพราะว่าหน้าตาของนายไม่ได้อยู่ในขอบเขตการพิจารณาของฉันไง เพราะฉันฉันก็ไม่จำเป็นต้องแสดงความเมตตา นายเข้าใจเหตุผลนี้ใช่ไหม ทนายอวี[†]"

ฝีปากที่เฉียบคมของเชียวอึ้อทำให้อวี[†]จื่อเหียนโมโหจนพูดอะไรไม่ออก

"วันนี้คงไม่รบกวนทนายอวี[†]ส่งฉันกลับหรอก เพราะนายยังต้องกลับหมู่บ้านไปต่ออินเทอร์เน็ตก่อน ไม่อย่างนั้นเป็นยากนะ ทนายเนี่ย"

พูดจบเขาก็โบกมืออย่างสง่างามแล้วจากไป

他的蜜

Ta De Mi

His Honey เลือก (มาก) นักรักซะให้เข็ด
เขียนสื่อจิต เขียน
เงินขุนเงิน แปล

จำนวน 424 หน้า

ราคา 459 บาท

《他的蜜》

Ta De Mi

Author © 千十九 Qian Shi Jiu

Thai language translation rights arranged with Qian Shi Jiu

Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All Rights Reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3397-5

ภาพประกอบ Kanapy
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

จากการดูตัวที่ล้มเหลว... สู่ความรักที่ลุ่มหลง

อวี้อีเอเนี่ยน ทนายหนุ่มหน้าหล่อผู้ตัดสินคนจากภายนอก
คิดว่าการเลือกคบคนที่หน้าตาและผลประโยชน์คือเรื่องปกติ
จนเมื่อได้พบกับ**เชียวอีอี้อ**ในนัดดูตัวที่ป่าๆ จัดให้
ชายหนุ่มที่ดูธรรมดา... แต่กลับติดอยู่ในใจไม่ลืม

และสำหรับอดีตนักข่าวสงครามอย่าง**เชียวอีอี้อ**
ทำที่ยังยโสและสายตายู่ไกลของทนายหนุ่มคนนั้น
กลับทำให้เขาอยากจะ 'สั่งสอน' อีกฝ่ายสักหน่อย

จากคำตอบที่ว่า 'ไม่ใช่สเปก'
กลายเป็นการประลองฝีมือและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันแรง
เมื่อข้อถกเถียงเป็นแค่จุดอ่อนที่จะไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้อง
กลับถูกทำลายด้วยหัวใจที่เต้นแรงขึ้นทุกครั้งที่ได้ใกล้ชิด
ระหว่างทนายความผู้กลัวความรักกับนักข่าวที่มาพร้อมบาดแผลในใจ
ใครจะเป็นคนแรกที่ต้องยอมแพ้ให้กับหัวใจตัวเอง

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3397-5

9 786160 633975

ราคา 459 บาท

Warning: violence of war, blood, death bodies,
rape, suicide, mental & emotional abuse, bullying,
mental illness, childhood trauma